

KONCEPT

ŠTĚDRÝ VEČER

Tiráž

Štědrý večer

Honza

Vydavatel: Vlastním nákladem

Vydání: 1. vydání

Rok vydání: 2026

© 2026 Honza

Všechna práva vyhrazena.

Identifikátor: urn:tвори:work:2

Obsah

1. Gabriela (07:40)	5
2. Štědrá (07:40)	10
3. Vlk (08:00)	17
4. Kapr (08:00)	22
5. Tělo (08:25)	28
6. Lukáš (08:25)	35
7. Ruka a kost (08:50)	43
8. Strom (08:50)	50
9. Cesta (09:20)	58
10. Zdobení (09:20)	68
11. Nebesa (09:40)	74
12. Baňka (09:40)	81
13. Věčný strom (12:10)	85
14. Procházka (12:10)	90
15. Světlo (12:30)	95

1. Gabriela (07:40)

Tma. Ne taková, jako když zavřu oči. Tahle byla těžká. Hmatatelná. Zkusila jsem se nadechnout a šlo to. Dobře. To byla první dobrá zpráva – ještě jsem neumřela.

Poslední rok jsem měla divné sny. Tenhle mezi ně zapadal až moc dobře. Pohla jsem nohama a ony se otřely o tu nejjemnější látku, jakou jsem v životě pocítila. Zahřívala mě. Obepínala mě a udržovala v teple i v téhle studené tmě. Byla jako spacák na letním táboře před dvěma lety. To jsem na něm byla jako vedoucí naposledy. Ta vzpomínka mě zahřála u srdce. Začala jsem věřit, že to možná bude přece jen příjemný sen.

Pohla jsem rukama. Ozvalo se ostré „švis“ a ta látka najednou zmizela. Místo ní se dostavila prudká bolest vystřelující do středu zad. Část mého těla, o které jsem doted' nevěděla, že ji mám, prudce narazila do kamenné stěny hned vedle mých ramen. Natáhla jsem ruce a nahmatala kámen nade mnou.

Pohřbili mě zaživa. To byla první věc, která mě napadla. Myšlenka na smrt úplně potlačila to rozumné ve mě a srdce mi začalo bít doslova o život. Ruce začaly samy od sebe bušit do té kamenné desky nad mojí hlavou. Křičela jsem o pomoc. Nevím, co přesně, ale křičela jsem ze všech sil. Muselo to trvat jen pár vteřin, ale přísahám, že mi to v tu chvíli připadalo, jako bych se snažila tu desku rozbít na kusy celé hodiny.

Síly mi došly rychleji, než jsem doufala, a nezbývalo mi nic jiného, než se uklidnit. Nepanikařit. Věděla jsem, že se za chvíli probudím. Stejně jsem ale toužila zjistit, co má tohle všechno vlastně znamenat. Zvedla jsem nohy do výšky a prsty se zapřela do studeného kamene. Ruce jsem opřela o stěnu a prozatím ignorovala tu hřejivou látku, která je sama od sebe následovala.

Zatla jsem zuby, zadržela dech a napnula svaly.

Překvapilo mě, jak silné mé tělo najednou je. Deska zaskřípala, pohnula se a odkryla svět tam venku úzkou mezírkou. Po těle mi naskočila husí kůže a já si poprvé uvědomila, že jsem... nahá. Do teplého vzduchu mé rakve se začal valit chlad a vůně tlejícího listí. S nohama nad hlavou jsem kousek po kousku odsunula desku natolik, až jsem byla schopná vykouknout ven.

S rakví jsem měla pravdu. Měla jsem dokonce svou vlastní hrobku z kamenných kvádrů. Znělo mi to trochu zvráceně, ale potěšilo mě to. Mám sama sebe ještě stále natolik ráda, že se nedám jen tak pod zem. Alespoň ve snu ne. Musela jsem se tomu zasmát. Miluju sny, protože byly poslední dobou tím jediným vzrušením, které jsem měla.

Vysoukala jsem se z rakve na měkké měsíční světlo. Očima jsem hledala něco, co by mi řeklo, kde jsem. Odsunutá kamenná deska byla drsná a zčásti porostlá mechem. Žádný nápis. Žádná stopa. Přede mnou byl průchod do další místnosti a napravo mě z malého okna měkkým světlem ozařoval srpek měsíce. Venku muselo každou chvíli svítat.

Moje tělo se otrásló. Prsty u nohou mě začaly bolet chladem a já si uvědomila, že jsem tady jen na návštěvě. Ne v té hrobce, ale v tomhle těle. Nebylo moje. Bylo mnohem vyšší, vyrýsovanější a plnější než to moje. A taky mělo křídla. Bílá křídla sahající od temene hlavy až k jejím, vlastně mým, kolenům. Znělo to šíleně a vážně to i šílené bylo. Sledovala jsem ta křídla jako zhypnotizovaná a bezmyšlenkovitě jsem si obtočila pramínek dlouhých hnědých vlasů kolem prstu. Tohle jsem dělala vždycky, ale když jsem si to uvědomila teď, málem jsem se rozbřečela. Tolik jsem si přála mít taky takové vlasy, ale tyhle jsem měla jen propůjčené. Už teď jsem si je záviděla

Pohla jsem rukama a křídla je následovala úplně stejně, jako prsteníček následuje malíček. Chvěla jsem se zimou po celém těle a přestávala cítit prsty u nohou. Proto jsem se do křídel objala, ale pomohlo to jen z části.

Něco za mými zády zavylo a já strachy tiše vypískla a prudce se otočila. Bylo tam jen další okno. Ten zvuk musel přicházet zvenku. Na okamžik jsem si připadala jako z kamene. Tak jako všechno okolo.

Z transu mě znovu vytrhlo až mravenčení konečků prstů na nohou. Jako by mi do nich někdo zabodával tisíce drobných jehliček. Tohle není dobrý. Nejsem sice mrtvá, ale brzo tady umrznu. Duše začala chápat, že se tady chvíli zdržím a mozek opakoval jen jednu větu: „Musíš se zahřát.“

Vyrazila jsem prozkoumat malou místnost přede mnou. Stále v mém hřejivém objetí jsem opatrně prošla otevřeným otvorem. Čekala jsem nějakou past, ale místo ní přišel pocit vysvobození. Ať už mě tady zavřelo cokoliv, nechtělo to, abych umrzla. Na kovaném stojanu po pravé straně místnůstky visela lesklá bílá zbroj.

Byla nádherná. Na chvíli jsem jen stála a dívala se na ni. Připadalo mi absurdní si ji obléct. Jako bych se chystala převléct za bojovnici z komiksu. Jenže cvakání mých zubů v zimě mě rychle vrátilo do reality.

Nejdřív spodní vrstva – dlouhá mikina a něco jako legíny. Jakmile jsem do nich vklouzla, přestala jsem se klepat. Látka mě pevně obepnula, ale nechala prostor tam, kde bylo potřeba.

Pak přišel na řadu lesklý kov.

Ten na hrud' byl studený na dotek. Při bližším pohledu jsem si všimla spousty drobných škrábanců. Někdo se je snažil přelestit, ale i tak jasně říkaly, že tahle zbroj není jen na ukázkou. Vzadu měl plát úzkou mezeru

odspodu skoro až k lopatkám. Jasně. Prostor pro křídla. Jakmile jsem ho přetáhla přes hlavu a on přilehl k tělu, chlad zmizel úplně. Dosedl tak přirozeně, až mě napadlo, že tohle tělo zná líp než já.

Zkusila jsem pohnout rukama a roztáhnout křídla. Na zádech to zabořilo a já ucítila, jak se mi opírají o hrany kovu. Upřímně, doufala jsem, že bude pohodlnější, ale nemohla jsem si vybírat. Nárameníky mi sedly na klíční kosti, zlatý pás obepnul boky, nohy vklouzly do vysokých bot a prsty do pohodlných rukavic.

Vtom jsem si všimla něčeho dalšího. Naproti zbroji visel krátký meč. Nebyl jako ty, které jsem znala z filmů. Působil... prakticky. Potěžkala jsem ho v ruce. Vypadal spíš jako delší kuchyňský nůž než opravdová zbraň. Dýka. Ani nevím, jak se to stalo, ale má ruka ji sama od sebe zasunula do pouzdra na pravém stehně. Jako by si zbroj sama pamatovala, že tam patří.

Stála jsem tam v tichu a poprvé od probuzení mi nebyla zima. Ani trochu. Zvedla jsem ruku. Křídlo se pohnulo spolu s ní.

Dobře, pomyslela jsem si. Jestli je tohle sen, tak je až podezřele praktický.

A jestli není... tak jsem aspoň oblečená. Být oblečená je vždycky dobrý start.

Nevěděla jsem, co teď. Neměla jsem ponětí, co se ode mě čeká. Ze všeho nejvíc jsem doufala, že se probudím. Ve své posteli, ve svém domě, u své rodiny. Nic z toho se ale nestalo a já začala přemýšlet.

Zůstat v hrobce ale nedávalo smysl. A čekání jsem měla poslední dobou až po krk. Zatlačila jsem do kamenného bloku přede mnou. Znovu mě překvapilo, kolik síly mám. Blok se odsunul a odhalil zimní krajinu

s nedalekým lesem. Vůně tlejícího listí zesílila a já podvědomě vytáhla dýku z pouzdra.

Ozvalo se zavytí. Dlouhé a táhlé. Přímo z lesa přede mnou. Hned nato se objevila dvě malá očka a zasvítila na mě ze tmy.

Bála jsem se. Nemá smysl lhát a říkat, že ne. Příliš rychle jsem se ale naučila, že se strachem se žít nedá. Buď mě ten strach ovládne, anebo budu žít. Ale obojí dohromady nejde. A tak jsem ho překonala, tak jako tolikrát za uplynulých pár měsíců. Roztáhla jsem křídla a vykročila do tmy.

Zbývalo mi snad něco jiného?

2. Štědrá (07:40)

Všechno bylo špatně. To, že jsem se probudila, byl první problém. Znamenalo to, že v hrobce se probudila dívka, která musí vykonat něco nebezpečného. Budu jí muset věřit stejně jako ona mi.

Byla jsem uvězněna v jejím těle a ona v mém. Pro ni to musel být větší šok než pro mě. Já věděla, do čeho jdu a co se ode mě očekává. I tak ale bylo každé lidské tělo jiné. Jinak slabé. Vždycky mě udivovalo, jak mohou ve svých tělech přežívat, a vždycky mi trvalo, než jsem si zvykla. Bylo to už tak dávno, co jsem tenhle pocit cítila naposledy.

Tohle tělo je unavené, došlo mi.
Unavené už dlouho.

Otevřela jsem oči a odkryla peřinu z obličeje.

Strop byl obyčejný. Bílý. Žádná kamenná hrobka, žádný náznak jara, žádní vlci. Jen pokoj, který se snažil tvářit jako normální ráno.

Proč zrovna ona? Proč zrovna tady?

Posadila jsem se a svět se na okamžik zakymácel. Ne moc. Jen dost na to, aby mi připomněl své hranice. Tohle tělo mě nebude poslouchat bez otázek.

Podívala jsem se kolem sebe. Na nočním stolku sklenice s vodou a prázdný obal od léků. Vedle něj malé černé zrcátko. Mnohem tlustší než ta, která jsem doposud znala, ale tomu jsem nevěnovala pozornost. Zvykla jsem si, že svět jde dopředu, a já se musím přizpůsobit.

Vzala jsem ho do ruky. Chtěla jsem se jen podívat na svůj nový obličej, ale místo mého odrazu se na zrcátku objevilo datum. Nemusela jsem ho

ani číst. Věděla jsem, co je dnes za den:

24.12.2025

S vydechnutím jsem se zvedla a došla k velkému zrcadlu na dveřích skříně. Noční košile s motýlím vzorem, holé nohy, bledý obličej. Modré oči. Větší, než by měly být. Vlasy žádné.

Tak tohle jsi ty. S tebou jsem svázaná.

Dotkla jsem se skla konečky prstů. Obraz mě napodobil. Z místnosti za dveřmi se ozval tlumený hlas. Ženský.

„Už jsi vzhůru, Gabko?“

Gabriela. Lidské jméno, které v sobě skrývalo i něco ze mě.

Tohle musí být moje máma. Znovu jsem se podívala do zrcadla a snažila se představit si, co by asi řekla ona. Jak by stála. Jak by dýchala. Nechala jsem tělo, aby si vzpomnělo. Já jsem se jen rozhodla mu nepřekážet.

„Jo,“ ozvala jsem se, „jen se převleču a přijdu.“

Hlas zněl uvolněně. Klidně. Nenápadně.

Čekala jsem odpověď, ale žádná nepřišla. Vzala jsem za madlo skříně – byl přes něj převěšený tenký šátek. Otevřela jsem ji a začala si vybírat oblečení, protože takhle lidé začínají den. A já byla člověk. Alespoň na tenhle jeden den.

Oblékla jsem se do ošoupaných riflí, sepraného trika a obnošeného svetru. Musely být její oblíbené. Ještě naposledy jsem se podívala do zrcadla a procvičila úsměv.

Už jsem chtěla odejít pryč z jejího pokoje, když vtom se ozvala ona. Pocítila smutek a s ní i já. Takhle to fungovalo a já s tím nic udělat nemohla. Některé pocity byly zkrátka tak silné, že si našli cestu napříč světy. Myslela na své vlasy. Byly pro ni důležité. Nevěděla jsem, proč na nich tolik záleží. Přesto se mi ten smutek usadil pod kůži a já měla nutkání s ním něco udělat. Oči se mi zastavily na šátku.

Ten šátek tady není náhodou. Není to ozdoba. Je to úkryt.

Přetáhla jsem ho přes lesklou hlavu. Znělo to jako rituál a pro ty já měla pochopení.

Na chodbě jsem uslyšela tlumenou hudbu a vydala se za ní. Chodba vedla až do jídelny s kulatým stolem prostřeným pro tři. Rádio jsem znala už z minula. Stálo na parapetu, hrálo veselou melodii a já hledala nějaký náznak Vánoc. Stromeček. Adventní věnec. Svíčku. Alespoň jednu ozdobu. Nenašla jsem nic. Ať se tady věřilo v cokoliv, Vánoce to nebyly.

„Tak jsem tady,“ pronesla jsem směrem k mámě, která dokončovala snídani u kuchyňské linky zády ke mě.

Trhla sebou. Tohle jsem nechtěla.

„Chodíš jako duch,“ dostala ze sebe a usmála se.

Unavený úsměv. Stejný jako ten pocit z mého těla.

„Přichystala jsem ti snídani,“ řekla máma a postavila přede mě hrnek. Sedla jsem si ke stolu a zkoumala pečlivě naaranžovaný talíř. Vajíčka na měkko. Plátky okurek. Pečivo. Čaj. Med v ulepené skleničce se lžičkou.

Tohle je špatně. Dnes nemůžu jíst. Rituál se nedá porušit.

„Nemám hlad,“ řekla jsem. Hlas jsem udržela klidný. Gabrielin. Ten, co říká, že všechno je v pohodě, i když není.

„Gabrielo,“ povzdechla si máma a už si ke mně přisedala. „Aspoň trochu. Víš, že musíš jíst.“

Podívala jsem se jí do očí a přemýšlela, jak z toho co nejlépe ven. Nechtěla jsem ji ranit. Potřebovala jsem ji. Její víru. Tu, kterou zatím neměla a já ji musela probudit.

„Je to jen snídane,“ pokračovala. „Nechci, abys zase omdlela.“

„Neomdlím,“ řekla jsem. „Fakt ne.“

To nebyla lež. Tělo bylo sice slabé, ale ne až tak.

„Prosím tě,“ řekla tišeji. „Už tak nejíš dost. A dneska... dneska jsi přece sama chtěla, aby to byla jen normální sobota. Nic extra. A v sobotu snídáme vajíčka.“

Normální je dnes nejíst.
Normální je dnes vydržet.

Vzala jsem hrnek s čajem do dlaní a se lžičkou medu nad ním do něj začala vplétat tenký lepkavý pramínek. Čaj bude muset stačit.

„Výborně. Jsi statečná holka,“ objala mě máma.

„Já dneska jíst nemůžu,“ řekla jsem. Věděla jsem, že ji zklamu.

„Nemůžeš?“ zopakovala máma a objetí povolilo. „Jak to myslíš, že nemůžeš?“

Ted' se náš svět rozdělí.

„Je Štědrý den,“ řekla jsem opatrně. „A... no...“

„Ne,“ přerušila mě. Hned. Rychle. „To ne.“

„Mami –“

„Ne,“ zopakovala tvrději. „Nebudeme se bavit o žádných prasátkách. Ne dneska. Ne po tom všem.“

Zlaté prasátko není symbol.
Je to odpověď. Jedna z mnoha. A ona ho bude potřebovat v mém světě.
Stejně jako máminu víru.

„To není pověra,“ řekla jsem tiše.

„Samozřejmě, že je,“ vyhrkla. „A já ti nedovolím hladovět kvůli nějaké hlouposti.“

Hladovění je volba. A volby drží svět pohromadě. Tuhle volbu jsem musela udělat.

„Nehladovím,“ řekla jsem. „Jen... čekám, až se večer pořádně nadlábnu kapra a bramborového salátu.“

Myslela jsem, že jí tohle zvedne náladu, ale máma si promnula obličej.

„A toho kapra mám asi vyčarovat z trouby?“ stoupla si nade mě.
„A salát připraví vánoční skřítkové?“

„Pomůžu ti,“ zkusila jsem to znovu, „bude to takové, jako kdysi. Před tím vším, co se stalo.“

Neměla jsem ponětí, jak to bylo kdysi. Vůbec jsem netušila, co se stalo. Jen jsem doufala, že to i tady kdysi bylo správně. A že i ona to měla ráda.

Jen tu radost a víru někde cestou ztratila.

Dveře na chodbě se otevřely a dovnitř vešel muž. Štíhlé tělo, krátké vlasy, strniště, úsměv. V ruce tašku s nákupem.

„Dobré ráno, holky,“ pozdravil a já cítila, jak něco ve mě ožilo. Musel to být můj táta.

„Nesu maso na řízky,“ pronesl do ticha mezi mnou a mámou a nechápavě se zadíval na mámu.

Řízky. Tohle je taky špatně.

O to víc, že za to mohla ona a tím pádem já. Ale právě proto jsem musela procitnout zrovna v jejím těle.

„Milostpaní si poručila kapra se salátem. A taky prý nebude snídat, aby viděla zlaté prasátko,“ spustila máma.

„Tak to abych dal maso na mrazák a připravil foťák.“

„To nemyslíš vážně. Ty jí taky dovolíš každou pitomost, ale po nemocnicích s ní budu lítat zase já. Tak jako vždycky. Je jí osmnáct, ale chová se na pět.“

Táta se začal obhajovat, ale já přestala poslouchat. Bylo mi jich líto. Byly Vánoce. Štědrý den. Takhle to být nemělo a oni to věděli, ale nemohli dál předstírat. Všechno to zlé muselo ven, aby se udělal prostor.

Usrkla jsem čaje. Byl sladký a teplý. Opojný jako mana. Dávno jsem odvykla lidským chutím. Chtěla jsem ho jen ochutnat, ale musela jsem ho dopít až do jeho sladkého a lepkavého dna.

Pak jsem vstala a pomalu došla ke dveřím. Rodiče si mě nevšíмали, jen

po sobě křičeli. Až když jsem si obula boty a přehodila přes sebe teplou černou bundu se stříbrným zipem, otočila se máma mým směrem.

„Kam jako jdeš? Musíš být přece doma!“

Doufala jsem, že to půjde nějak jinak, ale Štědrý večer se rychle blížil. Nebyl čas na to jednat v rukavičkách a hledat vhodná slova. Usmála jsem se na ni tak nejupřímněji, jak jsem mohla a odpověděla:

„Přece pro kapra.“

3. Vlk (08:00)

Do tváře se mi zakousl chladný vítr a zmrzlý sníh zakřupal pod botami. Sledovala jsem ty oči svítící ze tmy lesa. Nehýbaly se a to bylo horší, než kdyby ihned vyběhly. Nenáviděla jsem čekání. Místo toho jsem se rozhodla jít od nich pryč. Měla jsem sice zbroj a dýku, ale rozhodně jsem nevěděla, jak ji správně použít. Jediné, co jsem zatím kdy zabila, byla cibule. A i tu jsem obřečela.

Vzpomněla jsem si na tátu. Vždycky říkal, že před psem se musí člověk udělat větší a jít co neklidněji. Chyběl mi. Vždycky byl na mé straně a věděl, co udělat. Poslechla jsem ho i teď. Roztáhla jsem křídla do celé jejich výšky, otočila se a vydala čelem proti větru. Šlo se mi špatně. Vítr se opíral do křídel a já klouzala na zmrzlém sněhu. Každou chvíli jsem se ohlížela a sledovala ty dvě malé tečky svítící ze tmy. Byla jsem si jistá, že ony sledují mě. Každý můj pohyb. Každé mé nadechnutí.

Hned, co jsem vyšla zpoza hrobky, uviděla jsem na druhé straně mýtiny roubenou chatu a pochopila, odkud přichází ten zápach listí. Ovocné stromy vysázené kolem ní byly stále ještě zelené a leskla se na nich červená jablka. Těm vzdálenějším už ale listy dávno opadly a společně se sněhem tvořily kolem roubenky nízkou hradbu.

Šla jsem klidným krokem, ale ve mě bylo všechno napnuté až k prasknutí. Zpočátku jsem se za vlkem otáčela každý druhý krok, ale v půli cesty k roubence jsem o něm začala přemýšlet jako o něčem, co je dávno za mnou. Pak ale sníh za mnou zapraskal a já v tom praskání bezpečně poznala rytmus tlap.

Vlk běžel a já zpanikařila. Začala jsem utíkat a modlila se, aby dveře roubenky byly otevřené a já k ní doběhla jako první. Křídla mě brzdila a já je začala v duchu proklínat. K čemu je vlastně mám?

Vlk se blížil mnohem rychleji, než jsem byla schopná běžet ve sněhu já. Napadla mě jen jediná věc – začala jsem křídly mávat. Nebylo to jako mávání vážky. Bylo pomalé a silné. Sníh pode mnou začal tlakem vzduchu odletovat a já cítila, že se při každém mávnutí odlepuju od země.

Při třetím mávnutí jsem se opravdu od země odlepila, ale křídla mě přestala poslouchat, já se převážila a dopadla zadkem do sněhu. Hlava se do něj zabořila hned zlomek vteřiny nato a já ve sněhu udělala andělíčka.

Někde vzadu za hlavou jsem znovu uslyšela obrovské tlapy rozrážející sníh.

Zkusila jsem vstát, ale ty dvě pitomé pěřové obludy na mých zádech mi dokonale zabránily otočit se na místě. Nemohla jsem přes ně ani doprava, ani doleva. Objala jsem se a překulila na břicho. To bylo to jediné, co mě v tu chvíli napadlo.

Hned, co jsem to udělala, jsem zjistila, že to byl hodně blbý nápad. Bože, Gabrielo. Příště musíš víc myslet. Křídla se dostala pode mě a zabalila mě jako do svěrací kazajky. Neměla jsem se jak vysvobodit.

Zvedla jsem hlavu do absolutního ticha, které mě obklopilo. Teplý dech mi ovanul krk. Nahmatala jsem dýku, ale pod křídly mi byla houby platná. Otočila jsem se za tím dechem a uviděla dvě jasně žluté oči jen pár desítek centimetrů od mé hlavy. Bílá srst kolem nich byla orámovaná černou. Blížil se a s tichým zavrčením odhalil špičky tesáků.

Poskočila jsem na místě a zkusila se otočit nebo alespoň uvolnit křídla. Čím víc jsem se ale hýbala, tím víc jsem se bořila do sněhu. Vlk mě obešel z druhé strany. Prozatím mě jen sledoval.

U dalšího poskoku jsem ucítila dlabnutí do boku. Přesně takové, které

jsem potřebovala, abych překonala vrstvu sněhu a otočila se. Tentokrát už jsem věděla, co dělat. Jedno křídlo zůstalo natažené a já pod sebe dala ruce a zvedla se. Jsi šikovná holka, Gabrielo.

Okamžitě jsem vytasila dýku a namířila ji na vlka. Rozštěkal se tak, až mu od tesáků létaly sliny. Pak však jako na povel sklopil čumák a vydal se směrem ke mě. Nechápala jsem proč, ale poprvé jsem měla možnost si ho opravdu prohlédnout. Najednou se nezdál být tak nebezpečný. Pomalu jsem sklopila dýku. Hleděli jsme si do očí.

Měla jsem pocit, že ho znám, i když jsem ho nikdy neviděla. Že ke mě patří. Dala jsem dýku zpátky do pouzdra a on napřímil hlavu.

„Díky za pomoc,“ řekla jsem mu a vtom jsem si uvědomila, že poprvé slyším vlastní hlas. Byl mnohem hlubší, než jsem čekala a vůbec k mému tělu neseseděl.

Čekala jsem, že mi vlk odpoví. Samozřejmě vím, že vlci neumí mluvit, ale ze zad mi trčela křídla. V takové situaci člověk netuší, co přijde dál.

On se však pomalu rozešel směrem k roubence a já ho následovala. Už když jsem se k hradbě z listí blížila, všimla jsem si něčeho zvláštního. Nebyl za ní sníh, ale čerstvě posečená tráva. Zelená a vláčná. Sem tam se na ní objevil i jarní kvítek.

Přeskočila jsem listí a dopadla do trávy. Vzduch kolem byl najednou teplejší a voněl přesně tak, jak má tráva vonět. Vlk mě rozvázným skokem následoval a ihned se rozběhl ke dveřím ze surového dřeva.

Já byla opatrnější. Všimla jsem si totiž, že v okně, které jsem dosud přes stromy neviděla, se svítí. Někdo musel být uvnitř.

„Ty to tady znáš, že? Mám jít dovnitř?“ zeptala jsem se vlka. Věděla

jsem, že mi neporozumí, ale nikdo jiný tady nebyl. Otočil se na mě a já to brala jako „ano“.

Zaklepala jsem na dveře. Žádná odpověď. Zkusila jsem to znovu, mnohem silněji. Stále nic. Podívala jsem se vlkovi do očí a ten mi pohled oplatil s hlavou na stranu. Nemáš tušení, co po tobě chci, že?

Vzala jsem za kliku a pootevřela dveře. Vlk se mi rychle propletl mezi nohama a zmizel za dveřmi. Opatrně jsem nakoukla dovnitř.

Z venku byla roubenka útulná a upravená, ale uvnitř to byl hotový Mordor, za který by mi máma napařila zákaz vycházení.

Světlo vycházelo z kulatého lustru se čtyřmi svíčkami ze včelího vosku. Byly seřazené od největší po nejmenší. Jenže lustr byl rozseknutý na dva půlkruhy, které se houpaly nad stolem a odkapávající včelí vosk na něm pomalu tvořil čtyři krápníky. Stalaktity nebo stalagnáty? Nikdy jsem nevěděla, který je který.

Na stole byly dva dřevěné poháry, ale jeden z nich byl převrácený a jeho obsah se vylil až na podlahu. Přičichla jsem si k druhému z nich. Medovina?

Vtom se ozval vlčí štěkot a donutil mě k pohybu. Rozběhla jsem se jeho směrem dál do roubenky a uviděla něco, na co do smrti nezapomenu. Tělo ženy. Krev. Ale ne jen pár kapek. Pokrývala velkou část předsíně. Vlk stál opodál a štěkal na malý nožík s tmavě rudým ostřím. Neuměla jsem od té scény odtrhnout oči. Začala jsem ztrácet rovnováhu a svět kolem se změnil v mlhu. Sesunula jsem se k zemi. Neomdlela jsem, ale měla jsem k tomu sakra blízko.

Počítala jsem nádechy, ale oči mi stejně pořád visely na těle přede mnou. Leželo na zádech. Ruce roztažené. Bylo oblečené do šatů

z drobných zelených plátků. Vypadaly jako listy, ale byly zčásti průhledné a odhalovaly bílou spodničku. Zkontrolovala jsem vlka. Očichával něco u zadních dveří vedoucích z roubenky. Ty dveře musely vést ven a já si uvědomila, že potřebuju zpátky na čerstvý vzduch. Dál od toho, co tady leželo přede mnou. Vstala jsem a otevřela je. Vlk vystřelil jako blesk ven z domu a pelášil k lesu.

„Počkej přece!“ zakřičela jsem do lesa. „Nemůžeš mě tady jen tak nechat!“

Zůstala jsem sama. Vzduch voněl jarem a klidem, ale já pořád viděla to, co se skrývalo za dveřmi za mnou. Začala mi být zase zima, a tak jsem se zabalila do křídel. Na tohle byly vážně fajn. Sklopila jsem oči a všimla si na okrajích křídel fleků od krve.

Do háje. Dají se křídla vyprat?

4. Kapr (08:00)

Táta mě v tom nenechal samotnou. Hodil na sebe bundu a vydali jsme se ven. Věděla jsem, že mi pomůže, už jakmile poprvé odpověděl mámě. Někteří lidé se neptají „proč?“, ale „kdy?“ a „jak?“ a on byl jedním z nich.

Kapra bych bez něj hledala dlouho. Ne proto, že bych nevěděla, kde ho najít, ale proto, že lidský svět je mnohem větší, než se na první pohled může zdát. Rozhodně mnohem větší, než ten můj.

Vyšli jsme ven a já zjistila, že kolem domu pobíhá zlatý retrívr s míčkem v tlamě. Rozběhl se ke mě bez váhání. Zvířata to tak mají. Neptají se, kdo jsi dnes. Stačí prostě, že jsi. Podrbala jsem ho za ušima a on začal vrtět ocasem. Dožadoval se hození míčku.

Hodila jsem mu ho, jak nejdál jsem mohla, protože Vánoce jsou o splněných přáních a on si přál. Sledovala jsem, jak utíká sněhem a vtom to vě mně opět škublo. Ozvalo se lupnutí a hlavou proběhl obraz vlka v lese.

Byl tam. Svět byl ještě v rovnováze. I když má paní už musela být mrtvá.

„Tak půjdeme?“ usmál se na mě táta a nevědomky přerušil spojení.

„Jasně,“ odpověděla jsem a sledovala mámu, jak vyšla z domu s prázdným kbelíkem. Šla do sklepa pro brambory na salát. Nezměnila názor. Jen rezignovala a rozhodla se dnešek přečkat. Bez dalších otázek. I tak jsem jí za to byla vděčná.

Vešli jsme do garáže a já si sedla do auta vedle táty. Motor se nastartoval a rádio začalo hrát píseň o půlnoční mši. Na tu dnes půjdeme.

Všichni. Ale s lidmi je potřeba jednat pomalu. Jednu věc po druhé. Nejprve kapr.

Rozjeli jsme se.

„Dneska jsi Maxovi hodila ten míček zatraceně daleko. Mnohem dál, než jsem čekal.“ začal táta a vyjel z vrat.

„Díky,“ řekla jsem opatrně.

„Celkově vypadáš tak nějak silnější. A to je dobře, беруško.“

Tělo se při tom oslovení zachvělo a já na chvíli podlehla. Nemělo by se to stávat, ale být v lidském těle se všemi jeho pochody a emocemi je... těžší, než jsem si pamatovala. Má paní by to pochopila.

„Tati?“

„Hm?“

„Měla jsem kapra ráda, když jsem byla malá?“

Usmál se a odbočil doleva. „Ani ne. Museli jsme ti říkat, že je to řízek a ty jsi nám to věřila. Jsem rád, že si ho dáme dneska znovu. Naposled jsme ho měli, když nám ho přinesl Lukáš.“

Další zachvění a já netušila proč přišlo.

Lukáš. To jméno si zapamatuj. Mohlo by se ti hodit.

„Promiň, ale měl jsem toho kluka rád...“ odkašlal si táta a změnil téma: „Hele víš, že se kapři běžně dožívají až třiceti let?“

Další odbočení a pohled z kopce odhalující rybník a malou boudu.

„To je... dobré vědět,“ konstatovala jsem a věděla jsem, že se táta usmál, i když jsem se na něj nepodívala.

Zastavili jsme před boudou s několika velkými káděmi a rybníkem za ní. Nikdo u ní nestál. Většina lidí už kapra dávno měla.

„Počkáš v autě, nebo půjdeš se mnou?“ otočil se na mě táta.

„Půjdu,“ odpověděla jsem bez váhání a vyšla z auta.

Došli jsme k velké kádi, do které se zurčením proudila voda. Přišla jsem k ní blíž a začala vybírat svou oběť. Táta šel zatím do boudy a z povzdálí se ke mě za malou chvíli donesl hlas porybného.

„Jdete na last-minute?“ rozesmál se na tátu.

„Asi tak, pane Hlubino,“ odpověděl táta. „Dceři se vrací chutě.“

„A však to je správně. Všechno dobře dopadne, uvidíte sám,“ pokračoval porybný. Nato vyšel z boudy s podběrákem v ruce. Mířil ke kádím.

„Tak jakého sis vybrala, Gabko?“ zeptal se mě jako by mi bylo deset. Ignorovala jsem to.

„Tady ten,“ ukázala jsem prstem na jediného, který se v kádi nemrskal, ale jen klidně plaval. Nepanikařil. Jen tiše čekal na svoji část úmluvy.

„Tak dobrá,“ nahnul se porybný do kádě a vylovil ho.

„Zabít, vykuchat a nafiletovat, prosím,“ poručil si táta.

Ne. Musím to udělat já. Tak je to správné.

„Tati, chci to zkusit,“ řekla jsem a nechala city těla působit.

„Ale Gabko, vždyť jsi to nikdy nedělala. To není jako krájet cibuli,“ oponoval mi táta.

„Ale jen ji nechte, pane Černý,“ řekl se zájmem porybný. „Nic na tom není. A ona je už dost stará. Pomůžu jí.“

Táta souhlasil, ale jen pod podmínkou, že u toho nemusí být. Prý se mu dělá špatně, jen co syrové maso vidí. A taky pod podmínkou, že o tom neřeknu mámě.

Odešla jsem s porybným do boudy. Kapr skončil na velkém dřevěném prkně. Nehýbal se. Nesnažil se vyskočit směrem ke kádím. Jen dýchal a čekal. Porybný vzal do ruky palici a jediným úderem ho omráčil.

Já mezitím vzala do ruky malý nůž. Mnohem menší, než má dýka.

„Nejprve musíš odstranit šupiny za žábry, aby ses ...“ začal porybný, ale já ho přestala vnímat. Věděla jsem, co je potřeba udělat. Její tělo to dělalo poprvé, ale já ne.

Jemnými tahy nože jsem odstranila šupiny a položila čepel za žábra. Zavřela jsem oči.

Život za život. Krev za krev. Nechť je ti tato krev náhradou za tu, kterou jsi ztratila.

Nůž zajel až k páteři a na desce pod kaprem se objevily kapky jeho krve. Další dva rychlé tahy oddělily filet od kostí a kleště sundaly kůži se šupinami.

Rychle jsem kapra s plesknutím otočila a to stejné provedla na druhé straně.

„Je to tak správně, pane Hlubino?“ promluvila jsem na porybného, zatímco jsem maso skládala do tašky a zbytky kapra padaly do kbelíku pod stolem.

Porybný přestal mluvit hned poté, co jsem poprvé zajela nožem do masa a hlas se mu ještě nevrátil.

„Vzala bych si ještě šupinky, pro štěstí, jestli to nevadí?“

„Ne... nevadí,“ odpověděl konečně a hlas se mu zachvěl.

Shrábla jsem zbylé šupiny do tašky a dala se k odchodu.

„Nechceš se alespoň umýt?“ zastavil mě porybný.

Ruce se myjí až po bitvě.

„Asi jo,“ odpověděla jsem s pohledem upřeným na ruce od zasychající krve. Nechala jsem se tou obětí unést. Musela jsem být Gabriela. Slabá a upravená.

Přešla jsem k umyvadlu a začala oplachovat ruce i obličej. Načervenalá ledová voda se točila v umyvadle a mizela v malém víru pryč.

„Kdo tě naučil takhle kuchat rybu?“ zeptal se porybný a podal mi papírové utěrky.

Nevěděla jsem, co odpovědět. Uměla jsem to s noži od pradávna. Něco jsem ale říct musela, protože mlčet se v lidském světě nehodilo.

„Myslím, že to má od Lukáše,“ objevil se táta ve dveřích a zachránil mě.

Zase to jméno. Zase ten zvláštní pocit.

Otočila jsem se na tátu a poděkovala mu pohledem. Táta mi oplatil úsměv a začal se s porybným hašteřit o placení. Prý si ho máme vzít zadarmo, „když jsou ty Vánoce“. Táta nesouhlasil, ale myslím, že nakonec musel ustoupit. Já konec rozhovoru neslyšela – už jsem seděla v autě a čekala na něj.

Sedl si vedle mě a nastartoval motor. Rozjeli jsme se.

„Tak kapra máme,“ pronesl spokojeně a já přikývla. Mohla jsem mu říct, co dál. Potřebovala jsem ale, aby si vzpomněl on sám. Aby začal opravdu věřit. Čím víc lidí kolem mě věřit začne, tím větší šanci bude mít ona v mém opravdovém těle. Chvíli jsme jeli jen mlčky a já čekala, kdy se jeho myšlenky stočí tím správným směrem.

Pak ale zpomalil, aniž by měl důvod. Zkontrolovala jsem okolí. Nic zvláštního. Projížděli jsme kolem malého obchodu. Lidé chodili ven a dovnitř s taškami. Koukla jsem na tátu.

„Nechceš si s ním promluvit?“ kývl směrem na kluka, který mě hypnotizoval pohledem přes zamlžené boční sklo. Hlavou mi probleskla tři ostrá slova a projela mým tělem přes srdce a žaludek až do konečků prstů na nohou.

Lukáš. Miluješ ho.

5. Tělo (08:25)

Cítila jsem se pod psa. Přede mnou byl zmrzlý les a za mnou teplá roubenka se studeným tělem. Rozhodla jsem se pro to menší zlo a otevřela znovu dveře. Automaticky jsem zavřela oči, jenže tančit mezi kapkami krve na podlaze poslepu nejde, a tak jsem je musela znovu otevřít.

Neměla jsem krev ráda. Vlastně jsem ji viděla jen jednou ročně na Vánoce v rybárně. Jasně, vím, že všechno živé někdy umře, ale já umřít nechtěla a tenhle rok jsem se rozhodla v tom být zatraceně dobrá. A ten kapr mi ty konce připomínal. Proto jsem ho letos nechtěla.

Žena ležící na podlaze v neumírání tak dobrá jako já nebyla. Napadlo mě zavolat policii, ale byla jsem uprostřed lesa bez mobilu. Volat do lesa o pomoc jsem se neodvážila. Co by asi udělala ona? Byla přece jen anděl, a já se vzbudila v jejím těle z nějakého důvodu. Proč?

Napadla mě jen jediná věc. Zavřít jí oči. To se přece mrtvým dělá, ne? Nikdy jsem vlastně nechápala proč, ale to, jak mě ty oči pozorovaly, mi nahánělo husí kůži.

Mám sahat na mrtvolu? Přistoupila jsem k ní a natáhla ruce. Dotkla jsem se prsty očních víček a byla překvapená, jak živě působí. Na chvíli bych přísahala, že cítím její dech, ale to jen moje hlava odmítala uvěřit tomu, co vidí.

„Proč ti to někdo udělal?“ zeptala jsem se jí. Ne kvůli ní, ale spíš kvůli sobě. Abych přerušila to ticho kolem.

Nikdo mi neodpověděl, ale zjistila jsem, že mluvit pomáhá. Začala jsem si zvykat. Moje oči opět upoutal nožík. Bylo na něm něco vyryté.

„Tak se podíváme, co je tady kolem,“ řekla jsem znovu a natáhla se pro nůž. Uchopila jsem ho do ruky, ucítila chlad rozlévající se po ruce a tiché lupnutí v uších. V ten moment se moje mysl přepnula. Jako když na televizi přepnu program.

Roubenka se rozplynula a já ucítila ostrou vůni ryb. Přede mnou se objevila ruka řezající kapra. Jeden rychlý tah a bylo po něm.

Život za život. Krev za krev.

Ta slova zaplnila celou mou mysl a bodala mě v ní tak, že na nic jiného má hlava neměla čas. Tohle byl můj opravdový hlas. Z mého skutečného těla, někde tam doma u táty a mámy. Další lupnutí v uších mě vrátilo zpátky do roubenky.

Nůž jsem křečovitě svírala v ruce, která se trásla. Zabila jsem. Vím, že jsem to nebyla já, ale ona. Ale tam v mém světě o tom rozdílu nikdo nevěděl. Muselo to vypadat, jako bych to udělala já. Co tomu řekne táta? Co všechno tam dole ještě může napáchat?

Začal se mě zmocňovat vztek. Odhodila jsem nůž od sebe. Odrazil se od stěny, dopadl na zem a já si všimla šmouh na stěně. Byly slabé, ale nebyl to náhodný vzor. Byla to slova zapsaná roztřesenou rukou někoho, kdo neměl už příliš času:

Báseň

„Báseň?“ zopakovala jsem pro sebe a podívala se do zavřených očí. Žádná kniha nebo papír kolem nebyl. Co mi tím chce říct? Vstala jsem a rozhodla se hledat dál. Chtěla jsem domů a doufala, že čím dříve udělám to, kvůli čemu tady jsem, tím dříve se dají věci do pořádku.

V místnosti se stolem a věncem moc nábytku nebylo. Jen malá kuchyň,

postel a skříň vedle ní. Otevřela jsem skříň, protože jestli někde nějaká kniha je, bude určitě tam. Nemýlila jsem se. Nebyla to kniha, spíš jen stránka vložená do kožených desek.

„Tak o co tady jde?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si sedla na židli ke stolu a usrkla z poháru medoviny. Otevřela jsem desky a začala číst:

V domě starším než sám čas,
setkají se sestry tváří v tvář.
Jedna má ruce studené jak led,
druhá v dlani drží jarní květ.

Morena hlídá ticho polí,
dokud sníh neztratí svůj hlas.
Vesna čeká u dveří,
až Nitě Osudu určí její čas.

V Síni, kde se osud váží,
visí Nitě, každá zvlášť.
Jedna světu dává dech,
druhá bere, když má čas.

„Vládni jaru,“ praví zima,
„dokud slunce zemi hřeje.“
„Vládni zimě,“ odpoví jí,
„dokud svět se ještě chvěje.“

Tak stojí rád, tak běží věk,
jak Sudičky kdysi spletly svět.
Vesna střídá Morenu,
až do posledních lidských let.

Po posledním verši jsem zůstala jen tiše sedět. Nikdy jsem neměla

poezii ráda. Byla nejasná. Klouzala mezi prsty a pokaždé znamenala něco trochu jiného. Hledat v ní pravdu mi připadalo jako hádat se s někým, kdo schválně mlčí.

„Takže... dvě sestry,“ zamumlala jsem. „Jedna zima. Druhá jaro.“

Znovu jsem se podívala na tělo na podlaze. Zelené šaty. Listy. Barva, která sem do zimy nepatřila. Jestli to byla Vesna, napadlo mě, tak kdo ji zabil? A jaký měl důvod? A jak do té vraždy zapadám já?

„Možná je to jen pověst,“ řekla jsem nahlas. „Jen stará báseň.“

Ale ani mně samotné to neznělo přesvědčivě. Napadlo mě ještě hodně dalších otázek, když vtom se ozvalo zadunění na dveře.

Leknutím jsem sebou trhla tak prudce, až se židle se zaskřípáním posunula. Srdce mi vyrazilo do krku a první myšlenka byla jednoduchá a hloupá: Morena jde dokončit, co začala.

Další rána. Silnější. A k tomu zvuk, který jsem poznala dřív, než jsem si ho stačila pojmenovat.

Zavytí.

Krátké. Nízké. Tlumené dveřmi.

„Tak to jsi ty...“ vydechla jsem. Ruce se mi třáslly, ale už to nebyl strach, co mě zvedlo ze židle. Vlk mě nenechal napospas svému osudu. Přivedl pomoc.

Došla jsem ke dveřím a položila ruku na kliku.

Zatajila jsem dech a otevřela dveře. Vlk vběhl dovnitř a začal mi očichávat nohu. Za ním stál muž. Urostlý, s dlouhými upravenými vousy

a vlasy staženými z čela koženou čelenkou. Na sobě měl kabát z vlčích kůží, sepnutý na hrudi železnou sponou ve tvaru hlavy. Vlčí hlavy.

Nevypadal jako někdo, kdo mi chce ublížit, ale i tak jsem pohotově vytasila dýku.

„Stůj,“ vyhrkla jsem. „Jeden krok a –“

„– a uděláš to, co bys udělala i bez té dýky,“ přerušil mě klidně hlubokým hlasem. „Budeš jen stát a doufat, že ti neublížím.“

Ztuhla jsem. Ne proto, že by mi chtěl vyrazit zbraň z ruky. Ale proto, že měl pravdu.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se znovu.

Muž se pousmál a pohládl vlka po hlavě. Ten se k němu okamžitě přitulil.

„Záleží na tom, kdo jsi ty?“

„To se ptám já,“ odsekla jsem. „A odpověď bych chtěla hned.“

V jejím těle, zbroji a s dýkou v ruce jsem si připadala odváznější. Začala jsem si na to zvykat. Až příliš rychle.

„Tak dobře,“ přikývl. „Říkají mi Veles.“

„A co tady chceš?“ sevřela jsem pevněji rukojeť dýky. To jméno jsem neznala a přemýšlela jsem, jestli ho znala ona.

Velesův pohled sklouzl za mě. Do roubenky. Na podlahu. Na tělo. Na nápis.

„Totéž, co ty,“ řekl tiše. „Zjistit, co se pokazilo.“

„Tak to jsi přišel pozdě,“ vyhrkla jsem a ukázala dýkou na tělo. „Už je mrtvá.“

„To vidím,“ odpověděl a znovu se zadíval na mou dýku a vlk na mě zavrčel.

„Já ji nezabila,“ vykřikla jsem hlasitěji, než jsem chtěla. Vlk zvedl hlavu a krátce zavyl. Nízký zvuk mi projel až do žaludku. Veles k němu sklonil hlavu a zadíval se mu do očí.

„Dobrá,“ řekl nakonec, aniž by se na mě znovu podíval. „On ti věří.“

Velesův pohled sklouzl ke stěně.

„Četla jsi ji?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Nevěděla jsem, jak o ní ví. Ale bydlel v lesích. Možná do domu chodil sestry navštívit.

„A co sis z toho vzala?“

Zaváhala jsem. „Že se... střídají. Zima a jaro. Jako vždycky.“

„Jako vždycky,“ zopakoval po mně a pokynul rukou směrem k tělu. „A myslíš, že se letos vystřídají?“

Podívala jsem se na tělo na podlaze. Nebyla jsem hloupá a přestávalo se mi líbit, jak se mnou mluví. Vzpomněla jsem si na rodiče a to jejich neustále poučování.

„Jasně, že ne,“ odsekla jsem, „ale proč by ji někdo zabil?“

Veles neodpověděl hned. Otočil se a pohlédl ven do lesa.

„Morena nemá ráda přechody,“ řekl nakonec. „Jsou nepohodlné.“

„Takže...“ nadechla jsem se, „takže to byla ona?“

„Řekl bych,“ odpověděl klidně, „že zima letos překročí svůj čas.“

„A jak do toho všeho zapadám já?“ zeptala jsem se tiše.

Veles se na mě otočil.

„Když se kruh láme,“ řekl pomalu a podíval se mi přímo do očí, „svět si vybere někoho, kdo ho podrží.“

„A když ne?“ zeptala jsem se.

Usmál se, ale byl to spíš úšklebek.

„Pak se kruh zastaví,“ řekl. „A když se zastaví... jaro už nemá kam přijít. A bez jara není život.“

Vlk tiše zavyl. Venku se mezi stromy zvedl vítr. Studený. Vyrvalý. Zima převzala vládu a já měla být ta, co zajistí, že to nebude napořád.

Rozklepala se mi kolena a já si začala nalhávat, že je to zimou.

Jenže nebylo.

6. Lukáš (08:25)

Ne.

Přesně to jsem se chystala tátovi bez rozmyslu odpovědět. Nebylo potřeba teď mluvit s nikým jiným. Nebyl to nikdo z mého světa. Nebyl pro mé poslání důležitý.

Jenže ona ho znala a její tělo začalo působit. Otočilo k němu hlavu. Zkusila jsem ho zastavit, ale její city a zvědavost byly silnější než má vůle. Pohlédla jsem mu do hnědých očí. Usmál se a můj mozek zaplavila vlna hormonů štěstí, ke kterým se přidala vůně lesa.

Ten les nebyl tady a teď. Byl někde daleko. Teplý, s měkkou hlínou protkanou stovky let starými kořeny. Šli jsme vedle sebe úzkou pěšinou. Slunce se nám opíralo do zad a my se smáli. Ani nevím čemu, ale ten smích byl lehký a osvobozující.

Občas mi podal ruku, když jsme stoupali po vysokých kamenech. Já ji pak pustila, protože cesta byla rovná, ale vyhlížela jsem další kameny, další kmeny ležící přes cestu, další překážky, další příležitosti.

Zastavili jsme se na vyhlídce. Před námi byla otevřená krajina s městem v dálce. Vítr mi cuchal vlasy a on mi je bez ptaní shrnul za ucho. Zaskočilo mě to. Nebylo to plánované. Nebylo to okázalé. Bylo to jednoduché a samozřejmé.

Otočila jsem se k němu a viděla rozpaky v jeho obličeji. Srdce se mi rozbušilo a já zavřela oči. Čekala jsem. Trpělivě. Tělem mi projela vlna a já ucítila jeho dlaň na mém pasu. Zachvěla jsem se. Cítila jsem jeho dech.

„Tak mám teda zastavit?“ ozval se táta a zvedl obočí.

Mrkla jsem a obraz se rozpadl. Auto. Silnice. Zamlžené sklo okna. Moje ruce sevřené v klíně tak pevně, až mě bolely.

„Ne,“ vydechla jsem rychleji, než jsem chtěla. Hlas mi zněl jinak. Měkčeji. Nechácala jsem proč.

To, co jsem právě cítila, nedávalo smysl. Byla to vzpomínka. Její. Ne moje. Byla bezvýznamná. Aspoň by měla být.

A přesto... byl ten pocit příjemný.

Všechny emoce, které jsem znala, měly jasnou funkci. Strach varoval. Vztek chránil. Smutek uzavíral. Tohle ale nevedlo nikam. Neřešilo nic. Jen se rozlévalo pod kůží a nutilo mě zpomalit a zrychlit zároveň. Chtěla jsem to odstranit. Potlačit. Oddělit se od toho. Jenže tělo si ten okamžik pamatovalo jako maják nad obzorem a odmítalo se od něj odtrhnout.

Znovu jsem se podívala na tátu, jen abych se nemusela dívat ven z okna. Tohle není moje vzpomínka, zopakovala jsem si. Mám tady úkol. Ale něco ve mě chtělo ten pocit zažít znovu.

Uklidnila jsem se. Hlava opět začala přemýšlet. Táta neříkal nic a já taky neměla důvod mluvit. Dorazili jsme domů a já s kaprem vyrazila za mámou. Otevřela jsem dveře a čekala, jestli si vzpomněla na to, co dnešní den znamená.

Do nosu mě udeřila vůně vařených brambor a vajec a v uších se rozezněla melodie, kterou jsem znala. Nesem vám noviny.

Výborně. Začíná zase věřit.

„Ahoj, nesu kapra,“ zakřičela jsem do domu a zouvala si boty. „Chceš ho pomoci připravit?“

Na odpověď jsem chvíli čekala. Déle, než by mělo být nutné.

„Dones ho sem,“ ozval se mámin hlas z kuchyně.

Prošla jsem obývacím pokojem a minula to prázdné místo v rohu.

Stromeček.

Položila jsem tašku s kaprem na kuchyňskou linku.

„Už teď na něj mám chuť,“ usmála se na mě máma, zatímco protlačovala brambory přes sítko do velké mísy.

Začala jsem kapra vybalovat, ale ona mě zarazila.

„Kapra zvládnou sama. Víím, jak nenávidíš krev,“ otočila se na mě.
„Pochopila jsem, že tohle mají být opravdové Vánoce?“

Přikývla jsem a ona se koukla do obýváku.

„Tak běžte s tátou vybrat stromeček.“

Víra. Vrací se.

Pocítila jsem ten náznak víry až do morku kostí. Mé lidské oči ho neviděly, ale ona ho v mém světě uvidí. Byl slabý. Zmizel tak rychle, jak se objevil. Jako malý plamínek, ze kterého zbyde jen rozžhavený uhlík, který je potřeba rozfoukat. Musela jsem na něm začít pracovat, aby se do večera rozhořel.

„Díky,“ odpověděla jsem a její obličej zvažněl. Kdo ví, kdy jí tohle někdo řekl naposled?

„Za co, prosím tě?“

„Za to, že jsi,“ odpověděla jsem vážně a ona nevěděla, co na to říct. Chvíli se na mě dívala a pak uhla pohledem zpět do salátu. Odešla jsem najít tátu, ale máma mě znovu zastavila.

„Jo a jen ať víš, v pokoji ti pípál mobil. Proč sis ho vlastně nevzala s sebou?“ zeptala se.

„Zapomněla jsem,“ zalhala jsem a změnila směr do mého pokoje. Co je mobil, jsem nevěděla. Když jsem bylo člověkem naposledy, nic takového jako mobil ještě neexistovalo. Taky mi bylo jedno, že pípá, ale musela jsem být Gabriela a pochopila jsem, že ho nosí s sebou.

Rozhlédla jsem se po svém pokoji. Vtom se ozvalo hlasité „cink“ z nočního stolku. Tak mobil byl to tlusté zrcátko. Vzala jsem ho do ruky a on se na mě znovu rozzářil.

24.12.2025
8:58

WhatsApp:
5 nových zpráv od Luki
„Ahoj, nemohli bychom ...“

Zprávy nebyly důležité. Dala jsem telefon do kapsy a vydala se najít tátu. Hned, co jsem vyšla ze svého pokoje, uslyšela jsem jeho hlas.

„Z mojí hlavy to nemá, vážně,“ vysvětloval mámě. Couvla jsem zpátky do pokoje, zůstala stát ve dveřích a poslouchala.

„Ať už se s ní děje cokoli, je to lepší, než když byla jen zalezlá v pokoji v depresích,“ odpověděla máma tlumeným hlasem a po chvíli dodala: „Zkontroloval jsi telefon?“

„Mám ho pořád u sebe, ale výsledky budou nejdřív odpoledne.“

„Já vím,“ povzdechla si máma. „Jsem vlastně ráda, že mám co na práci

a nemusím tady jen sedět a čekat.“

„Kde vlastně je?“ zeptal se táta.

Mobil mi v ruce zavibroval a ozvalo se další cinknutí. Zalezla jsem hlouběji do svého pokoje.

„Asi v pokoji na mobilu. Celou dobu jí někdo psal.“

„To bude Lukáš, dneska jsme ho viděli u obchodu.“

Znovu jsem se podívala na mobil a on mi pohled oplatil připomínkou šesti nových zpráv.

„Řekla ti už, proč se rozešli?“ řekla máma tak potichu, že jsem si části slov musela domýšlet.

„Ne, a já se neptal. Jen vím, že to nebylo z jeho hlavy. Chlapi tohle poznají,“ uzavřel rozhovor táta a chvíli bylo ticho.

Čekala jsem, kdo promluví jako první. Vědět o sobě něco víc bylo důležité. Vtom jsem ale uslyšela tátovy kroky. Přiskočila jsem k zrcadlu a začala předstírat, že se upravuju.

„Tak jedem pro stromeček, Gabko?“

Předstírala jsem leknutí. Pak jsem souhlasila a za chvíli jsme stáli znovu venku u auta. Táta sklopil zadní sedačky a chystal se usadit dovnitř.

„Nemáš pilu,“ mrkla jsem na něj a namísto děkovného pohledu se mi vrátil nechápavý výraz. Nechápala jsem, jak mohl zapomenout na pilu. Přece stromeček nevytrhne ze země holýma rukama?

„Přece pro něj nepojedeme do lesa?“ zeptal se mě táta překvapeně a opřel se o dveře auta.

Ted' jsem mu pro změnu nechápavý výraz vrátila já. Stromky přece nerostou na parkovištích? Kde jinde bychom pro něj jeli než do lesa? Něco mi unikalo a on mi nedával příliš času přemýšlet nad odpovědí.

„Myslela jsem, že si ho vybereme v lese,“ řekla jsem a naoko pokrčila rameny. „Tak nějak... správně.“

Muselo to být správně. Tak jako s kaprem. Nebyla jiná možnost.

Táta se na mě podíval skrz přimhouřené oči. Já se na něj usmála, protože nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo. Beze slova zašel k pracovnímu stolu, nad kterým byla zavěšená modrá železná pila. Položil ji opatrně do kufru auta.

„Takhle jsem to naposledy dělal s mým tátou,“ zasnul se jen co se zabouchly dveře kufru. „Tak jedeme?“

Přikývla jsem a znovu se pohodlně usadila na přední sedačku. Rozjeli jsme se a odbočili na druhou stranu než posledně. Před námi se na kopci objevil les zahalený v mlze. Uprostřed lesa se tyčily skály. Vyhliídka. Přesně ta, kterou jsem viděla ve vzpomínce.

Jemné vibrace v kapse předznamenaly další tlumené „Cink“ z mého mobilu. Ignorovala jsem ho, ale táta se na mě otočil.

„To si ani nepřečteš, co ti píše? Jako chlap ti řeknu, že to od tebe není fér.“

Neměla jsem zasahovat do takových záležitostí. Bylo to nebezpečné. Na zemi se člověk nesmí připoutat. Ne k lidem, ne k místům, ne k těm

maličkostem, které se tváří jako nic a přitom jsou to háčky. Háčky, které by nakonec vedly k vraždě.

Všechno, co tu dělám, má mít směr. Řád. Úkol. Jsem člověk jen na jeden den. Takový je rituál a mé poslání.

Jenže tělo pod mou kůží mělo vlastní mapu. A na té mapě bylo jeho jméno Lukáš vyryto hluboko.

V kapse mi znovu zavibrovalo tlumené „cink“. Jako znamení. Jako volání.

Vytáhla jsem mobil.

7 nových zpráv od Luki
„Ahoj, nemohli bychom ...“

Hleděla jsem na tu svítící obrazovku a nepohnula se. Nenáviděla jsem, jak snadno se dá lidské tělo oklamat pár písmeny. Předstírala jsem, že čtu, a v duchu počítala do dvaceti.

Pak jsem odvrátila zrak od obrazovky a přinutila se dívat ven. Myslela jsem na bezpečné věci. Stromy. Sníh. Tma mezi kmeny. Má paní, Vesna, a to, proč jsem procitla. Rituály, které musím vykonat, aby jaro znovu přišlo. Víru, kterou musím získat.

Jenže mobil stále svítil a světlo na mě dopadalo, jako když někdo nechá pootevřené dveře.

Neměla jsem to dělat.

Věděla jsem to naprosto přesně a stejně jsem pomalu zvedla prst.

Kdybych byla ve svém těle, nic z toho by se nestalo. Ve svém těle bych

byla pevná a chladná jako kámen. Ale tohle tělo mělo teplo. A to teplo se chtělo dotknout ohně. A já to chtěla spolu s ním.

„Já se na ně teda podívám,“ zašeptala jsem spíš sobě než tátovi, který už dávno sledoval silnici. „Jen abych věděla...“

To byla lež. Malá, lidská a hrozně snadná.

Namířila jsem prst na jeho jméno a dotkla se ho.

V tu chvíli se mi uvolnily prsty levé ruky a přestaly křečovitě svírat mobil. V hrudi se mi rozlil ten příjemný, nesmyslný pocit a já ho měla chuť zakousnout a ochutnat.

Selhala jsem. Na malý okamžik.

A zároveň... udělala první krok.

Začala jsem číst.

7. Ruka a kost (08:50)

Seděla jsem u kulatého stolu pod rozpůleným věncem, ze kterého stále pomalu odkapával vosk. V hlavě mi pořád zněly kousky básně a při každém mrknutí jsem před očima znovu viděla mrtvou Vesnu. Naproti mně seděl Veles s pohárem medoviny před sebou. Tvářil se klidně, jako by tohle všechno viděl každý den. V ruce měl nůž, kterým byla spáchána vražda, a pečlivě ho prohlížel. Já jsem se ho po předchozím zážitku odmítla dotknout. Bylo to jako dotknout se elektrického ohradníku – díky, jednou mi to stačilo.

„Je na něm něco vyryté,“ pronesl Veles a poslal nůž po stolové desce směrem ke mě.

Zastavil se jen pár centimetrů od jejího okraje a já se na něj znovu zadívala. Rukojeť byla hladká, ale do světlého dřeva na jejím konci bylo něco vyřezáno. Všimla jsem si toho už předtím, když jsem ho poprvé vzala do ruky. Naklonila jsem se blíž. Lidská dlaň. Otevřená tak, jako by něco nabízela. Nebo čekala, až do ní něco vložím. Vedle dlaně jsem uviděla obrys mužské hlavy. Nic víc, než její profil.

„Otoč ho,“ řekl Veles a já se při tom pomyšlení zachvěla. Kus mého já ale toužil vědět, co dělám tam u své rodiny, zatímco jsem tady. Natáhla jsem ruku a opatrně se nože dotkla. Nic se nestalo.

„Budeš mě opravdu potřebovat,“ rozesmál se Veles a já ho spražila pohledem, který jsem si doposud šetřila jen na mámu a tátu. V něčem měl ale pravdu. Neuměla jsem si představit, že vyjdu ven do toho lesa samotná. A tušila jsem, že právě to mě bude čekat. Byla jsem ráda, že je Veles tady, i když jsem o něm věděla daleko méně, než on musel vědět o mě.

Otočila jsem nůž a začala si prohlížet jeho druhou stranu. Podobná rytina, jen z ruky zbyly jen kosti. Stejně prsty, stejný tvar. Přejela jsem po kosti palcem a jasně cítila její klouby. Hlava muže se také změnila – na téhle straně to byla hlava psa.

Bezva. Krev, mrtvola a básnička a teď ještě filosofický nůž.

„Ruka a kost,“ řekla jsem nahlas.

„Život a to, co zbyde po něm,“ doplnil mě Veleš.

Měla jsem pocit, že tomu začínám rozumět a začalo mě to děsit. Jestli je Morena zima, tak bere všechno, co je teplé. Až nakonec zůstane jen kost. Chladná a neživá. Možná je zima jen převlečená smrt?

Ten nůž byl její. Musel být. Jenže i kdyby byl, co s ním mám dělat teď? Mám si oblíct její šaty a být nová Vesna? To asi ne, vždyť ona přece křídla neměla a já je mám. Byla jsem z toho všeho zmatená. Znovu jsem upřela svůj pohled na Velese, který si doléval medoviny do poháru. Pokud bude takhle pokračovat, už mi nezbývá na otázky moc času, než začne mluvit z cesty.

„A co ty hlavy?“ přemýšlela jsem dál.

Veleš jen pokrčil rameny, znovu se napil z poháru.

„Co mám teda dělat teď?“ zeptala jsem se ho narovinu.

„Síně Osudu,“ řekl Veleš a v očích se mu zablesklo.

Držela jsem list s básní a měla pocit, že mi něco uniká. Ne význam. Ten byl jasný jako facka. Spíš... směr, kterým se vydat. Něco, co mám vykonat. Cíl.

„V Síni, kde se osud váží...“ přečetla jsem si znovu polohlasem.

„To není místo, kam se chodí jen tak,“ poznamenal Veles.

„Ty víš, kde ta síň je?“ vyhrkla jsem.

Veles sevřel pevně rty a nesouhlasně zavrtěl hlavou. Škoda. To by mi dost pomohlo.

„... visí Nitě, každá zvlášť,“ zamumlala jsem.

Nit’.

To slovo mi zapadlo do hlavy jako poslední dílek skládačky, kterou jsem si ani neuvědomila, že skládám.

Nit’ Vesny.

„Když je mrtvá tady,“ vydechla jsem pomalu, „neznamená to, že je pryč úplně. Znamená to, že její nit’...“

Polkla jsem. „Že je přerušená.“

Veles mě pozoroval mnohem pozorněji než předtím a rukávem si utřel vousy.

„A když je přerušená,“ pokračovala jsem, „tak se musí... spravit. Nebo navázat. Nebo... tak něco. Nevím, co se přesně s nitěmi dělá.“

„To už není moje věc,“ řekl Veles důrazně. Nato se opřel o stůl až se jeho deska prohla a vstal.

„Kam jdeš?“ vypískla jsem a sama sebe překvapila tím, jak zoufale to znělo.

„Já hlídám les. Ne nitě,“ odpověděl Veles klidně a plácnutím do stehna přivolal vlka.

Zamračila jsem se. „Tak jak se dostanu do té Síně?“

„Cestu zná jen ten, koho se to týká.“

„Takže nikdo?“ vyštěkla jsem. Pořád mluvil v hádankách a já věděla, že ví víc, než mi pověděl. Měla jsem toho dost. Věřila jsem, že mi Veles pomůže, ale místo toho jsem teď sledovala jeho záda.

„Já jsem tady omylem,“ zakřičela jsem na něj. „Probudila jsem se v hrobce místo ní! A nevím vůbec nic, co věděla ona. Je to jeden velký omyl!“

Veles otevřel dveře a já ucítila ten ledový vítr. Otočil se, lehce se pousmál a řekl: „Svět se málokdy mýlí.“

Další pitomá hádanka. To mě rozčílilo ještě víc a já vyskočila ze židle. On nečekal na to, co řeknu, ale jen zavřel dveře a já zůstala sama.

„Do háje zelenýho,“ vykřikla jsem na celou roubenku a rozběhla se za ním. Nemohla jsem nechat odejít jedinou osobu, která věděla, co se kolem děje. Nevěřila jsem, že mám bez něj jakoukoliv šanci.

Byl už v půli cesty do lesa, když jsem otevřela dveře a vyběhla za jeho stopami ve sněhu.

„Počkej...“ zakřičela jsem na něj znovu.

Do tváře mi šlehal vítr, ale místo pocitu zimy mi tělem projelo zvláštní teplo. Vzpomněla jsem si na Lukiho. Bylo to podobné, hřejivé teplo, ale přesto jiné.

Jemné. Slabé. Ale živé. Najednou jsem věřila, že se vrátím domů. Věřila, že všechno dobře dopadne. Věřila, že jaro znovu přijde.

Donutilo mě to zavřít oči. Lup.

A uviděla jsem kuchyň. Brambory protlačované sítkem. Tátu, jak hledá pilu. Mámu, která si pod nosem brouká koledu. Prázdné místo v našem domě, kde kdysi stával stromek.

Byly to všechno střípky vzpomínek. Útržky. Obrazy. Zmatené, ale přesto jasné.

„Co to...“ zašeptala jsem.

Teplo zesílilo. Jako když někdo rozfouká uhlík.

Víra.

Uslyšela jsem znovu svůj opravdový hlas. Lidský. Hlavou mi probleskl obraz, který jsem nepoznávala. Viděla jsem bílý tvar ve světle. Nejdřív jen stín. Pak větve. A pak mi došlo, že je to strom. Smrk. Velký. Urostlý. Stál osamocený uprostřed mýtiny a byl obsypaný sněhem a ledem. Ve slunečním svitu jakoby zářil a vrhal na zem duhové odlesky.

„... jdeš špatně!“ dokončila jsem svůj výkřik a Veles se na místě zastavil.

Ona tam dole něco dělá. Má svoji úlohu v mém těle. Znovu jsem nechala vědomí plynout a zkusila navázat tam, kde přestalo. Jako když se probudím ze snu a chci se do něj vrátit.

Obraz stromu se rozplynul a já ucukla pohledem. Byl to tak náhlý stříh, až se mi z něj udělalo špatně od žaludku. Místo stromu se objevil můj mobil. Držela ho v ruce. Dotkla se ho. Zprávy se otevřely a pak obraz

zmizel docela.

Hrabe se mi v mobilu! Žije můj život! Ty zprávy musely být od Lukiho. Proč by mi ale psal? Měli jsme přece dohodu a on by ji neporušil jen tak. Musela něco udělat a nejhorší bylo, že já neměla ponětí, co. Znovu jsem zavřela oči, ale neviděla jsem nic víc, než černou tmou.

„Měla jsi vidinu?“ vyděsil mě Veles svou náhlou blízkostí a já otevřela oči. Vlk na mě upínal přemýšlivý pohled stejně jako jeho pán.

„Jo,“ přikývla jsem a pověděla mu o stromu, který jsem před chvílí viděla.

„Vím, kde je,“ pousmál se Veles a otočil se zpátky k lesu. „Ale nechápu, proč bys chtěla jít zrovna tam.“

„Dovedeš mě tam?“ zeptala jsem se a doufala, že řekne ano. Byla to jediná stopa, kterou jsem měla. Les vypadal temně a zlověstně a já do něj rozhodně nechtěla vstupovat sama. Veles přemýšlel a vlk pomalu přišel k jeho ruce a jemně do ní dloubl.

„Tak dobrá,“ pronesl Veles a pohladil vlka po čumáku. „Není to sice moje starost, ale k Věčnému smrku tě dovedu. Nečekej ale nic zvláštního. Všechno kolem něj je jen dávná historie.“

Vlk tiše zavrčel a začenal směrem k lesu. Veles se na něj překvapeně podíval a vlk naklonil hlavu na stranu a sklopil uši.

„Leda by se pod ním objevily stopy...“ pokračoval Veles pomalu a jeho klid na zlomek vteřiny zmizel.

„Jaké stopy?“ zeptala jsem se.

Veles se znovu pousmál.

„Zlaté.“

8. Strom (08:50)

Ty zprávy mi nepatřily. Byly její. I tak ale moje oči hltaly každé slovo. Její oči, opravila jsem se v duchu. Její, ne tvoje. Tahle myšlenka mě ale rychle opustila a já jen četla a četla:

Ahoj, nemohli bychom si promluvit?

8:50

Vím, že jsi chtěla pauzu, dokud nebudeš vědět, na čem jsi.

8:50

Nechtěl jsem ti psát jako první, ale když jsem tě dneska viděl, byla jsi jiná :-/.

8:51

Všechno v pohodě? Víš už něco nového?“

8:51

Možná bychom se mohli potkat odpoledne před večeří, co ty na to?

8:58

Nebo třeba večer?

9:00

Promiň :-), znám dohodu. Jako bych nic nepsal. Napiš, až se na to budeš cítit.

9:10

Dočetla jsem až tady a znovu se podívala na vyhlídku, která teď byla mnohem blíž. Opravdu mu na mě záleží. Ne, protože to tak musí být, ale protože mu na mě chce záležet.

Ne na tobě, ale na ní. Není to tvůj život.

Ta věta měla být pojistka. Měla mě zastavit, ale tentokrát to neudělala.

„Ale mohl by být můj,“ vydechla jsem a představila si, že by zastavil

před domem. Že by vystoupil. Že by se na mě podíval tak, jako bych nebyla jen úkol, ale skutečný člověk. Srdce mi poskočilo. Skutečně. Fyzicky. A já si uvědomila, že čekám. Že čekám na něco, co nemá s jarem a Vesnou nic společného.

Prsty se samy rozběhly po skle mobilu a skládaly písmena jedno po druhém do slov. Každé z nich mě přivádělo blíže k propasti. Dál od bezpečné hranice.

Za posledním slovem jsem se zastavila. Ještě jsem mohla couvnout. Být silná. Udělat správnou věc.

Místo toho jsem ale zprávu odeslala a ona se jako nesmazatelná stopa mého hříchu zapsala pod Lukášovy zprávy:

Přijď před večeří.
9:13

V tu chvíli se mi rozbušilo srdce ještě silněji a vehnalo do hlavy tolik krve, že jsem jeho tep opravdu slyšela. Měla jsem pocit, že ho musí slyšet i táta. Nebyl to klid. Nebyla to radost. Bylo to něco mezi pádem a vzletem. Její tělo jásalo, můj rozum couval.

„Děje se něco?“ koukl se na mě na zlomek vteřiny táta, zatímco jsme vjeli do lesa. Já si najednou uvědomila, jakou hloupost jsem udělala. Stud mě zalil od krku až ke konečkům prstů. Horký, štiplavý. Jakmile se objevil, přišla i panika.

Zahráváš si s ohněm. Nemůžeš tomu tělu podlehnout. Jsi tady jen na návštěvě.

„Všechno je v pohodě,“ zalhala jsem a ta lež se mi zasekla jako kapří kost v krku. Pocit viny. Selhání. Musela jsem z toho začarovaného kruhu

ven. Vystoupit a vrátit všechno zpátky. Znovu jsem rozsvítla mobil a s úlevou jsem zjistila, že zatím nic nenapsal. Zpráva vypadala jako předtím. Text, čas, dvě šedé fajfky. Jak z toho ale ven? Co napsat?

Pak jsem si všimla obrázku odpadkového koše a pochopila jsem, co dělat. Dotkla jsem se ho palcem.

Zpráva zmizela. Zůstalo po ní jen prázdné místo. Oddechla jsem si. Je to vyřešené. Musí být.

Bylo to jen krátké zakolísání. Chvilková slabost. Víckrát se to nestane.

Jsem Štědrá.

Pevná.

Chladná jako kámen.

Strom. Soustřed' se na strom.

„Jestli chceš, můžeš se mi svěřit,“ zkusil to znovu táta.

„Vážně je všechno v pohodě,“ řekla jsem a tentokrát to byla pravda.

Les za okny auta houstl a asfaltová silnice se brzy změnila v kamenitou cestu. Auto se proplétalo mezi dírami a já sledovala stromy. Začalo lehce sněžit a nebe se zatáhlo. Tma lesa to ještě umocnila. Táta odbočil na úzkou lesní cestu s vyjetými kolejiemi a vypnul motor.

„Dál půjdeme pěšky,“ pronesl a já přikývla. Vyšla jsem z auta a sledovala, jak bere pilu z kufru.

„Tady kousek v lese je mýtina,“ naznačil pilou směr. „Měly by tam růst menší stromky.“

Vyкроčil do kopce a já ho následovala. Zakručelo mi v břiše, rozbolely

nohy a začala jsem být unavená. Takhle rychle jsem to nečekala. Počítala jsem každý krok a dech se zrychlil.

Je slabá. Potřebuje si odpočinout.

„Ne,“ vydechla jsem tiše, ale s dalším krokem mi podjela noha na zmrzlém sněhu a já padla na kolena.

„Chytáš zajíce?“ rozesmál se táta. Zvedla jsem k němu oči a on se do nich zadíval. Jeho úsměv zmizel.

„Chceš jít zpátky? Je to už jen kousek.“

U mého obličej se objevila jeho ruka. Chytla jsem ji a on mi pomohl vstát.

„Ne,“ řekla jsem znovu a donutila tělo k úsměvu. „Zvládnou to.“

Bolest a únava neustupovaly, ale po pár krocích se les otevřel. Před námi se rozprostřela rovná mýtina s malými smrčky. Opřela jsem se o kolena a vydýchávala ten kopec, který jsem v jejím věku měla vyběhnout jako laň.

Táta mezitím měřil stromky pohledem a k jednomu z nich se rozešel.

„Co říkáš na tenhle smrček?“ zakřičel na mě a já k němu zvedla hlavu.

„To je jedle,“ opravila jsem ho.

„No, ale je trochu do smrčku,“ nedal se táta.

Vůbec nezáleželo na tom, jaký strom to bude. Hlavně, že bude živý. Jedle byla symetrická. O trochu větší než já. Připadala mi zbytečně velká. Stačil by nám menší. Chystala jsem se mu to říct, ale pak jsem se

podívala do jeho očí. Viděla jsem, že uvnitř v jeho nitru je zpátky ve svém dětském světě. V lese s tátou. Tak jak to má Štědrý den být. Tak, jak je to správné. Otec a dítě.

„Je úžasná,“ zakřičela jsem na něj.

„Tak já ji teda přeříznu,“ ozvalo se ke mě zpátky a táta se kdoví proč zasmál, jako by řekl nějaký vtip.

„Ne!“ vykřikla jsem ze všech sil a on se zarazil s pilou u tenkého kmene. Rozběhla jsem se jeho směrem.

„Chceš to udělat sama? Ty?“ otočil se na mě táta nevěřicně. „Vždyť jsi pilu v životě neměla v ruce.“

„Taky jsem nezabýjela kapra,“ odpověděla jsem klidně a on se zamyslel. Natáhl pilu ke mě a já si s ní klekla do sněhu a přiložila ji ke kmenu. Chystala jsem se přitáhnout ji ke mě a udělat první řez.

Zavřela jsem oči.

Tátova ruka mě ale pevně chytla za loket a oči se znovu otevřely.

„Vážně věříš, že když vydržíš celý den nejíst, tak přijde zlaté prasátko? A že bude mít i ty zahnutý zuby nahoru?“

Věřím. Ale tomu ty neporozumíš.

„Když vydržíš, tak přijde,“ odpověděla jsem a nechápala, proč mi pořád drží ruku. Začínala mi být zima. Chtěla jsem co nejrychleji prožít, co bylo třeba, a jít do tepla auta.

„Tak už nemusíš,“ začal táta s odpovědí, ukázal směrem k lesu a dodal: „už ho vidíš.“

Ta slova vě mně vzbudila dávný instinkt. Zlaté prase je tady. Les kolem nás okamžitě ztichl. Tohle se stát nemělo. Rychle jsem odhodila pilu do sněhu, skočila na tátu a srazila ho do sněhu. Snad nás Kračun neviděl.

„Musíme být tiše,“ zašeptala jsem mu do ucha. „Kanec nesmí vědět, že jsme ho slyšeli.“

„Co blázníš?“ rozchechtal se táta. „Vždyť je to jen prase. Bojí se nás víc než my jeho.“

Zvedla jsem hlavu k místu, na které táta předtím ukazoval. Byl to kanec. S rypákem od sněhu se prohraboval mýtinou a hledal něco k snědku. Nebyl to Kračun a napětí v mé hrudi povolilo. Vtom kanec zvedl hlavu, zavěřil nás a zmizel v lese.

„Promíň, jen jsem se lekla,“ zalhala jsem jen napůl a znovu chytila pilu. Táta se postavil a sledoval mě, připravený poradit nebo pomoci.

Znovu jsem zavřela oči. Zuby pily se zakously do stromu a on se zachvěl.

Neboj. Bude to rychlé. Alespoň tahle část.

Rychlým tahem jsem provedla první řez a vzduchem se rozvoněl pach smůly. Na zátylek mi padaly kusy sněhu z jeho větví a já cítila, jak každým pohybem mé ruky mizí jeho pouto se zemí.

Odpojí se rychle, ale pak bude pomalu umírat až do tří králů. Kolem něj bude vládnout pohoda a pod ním se objeví dárky, ale on bude schnout a trpět. Zná svoji část smlouvy. Jeho vůně provoní dům a odežene všechno špatné. Byla to smlouva starší než já sama a on ji znal. Kdysi ji znali i lidé. Proto ho zdobili. Proto si ho vážili. Proto podnikali cestu do

lesa. V zimě a sněhu.

Pila dořezala a já se dotkla pilin. Zahrabala jsem je do sněhu. Nebyla to krev v pravém slova smyslu, ale mi jako krev vždycky přišly a nechtěla jsem sníh zanechat nečistý.

„Mohla bys být dřevorubec,“ pochválil mě táta a já mu jeho snahu oplátila úsměvem.

Cesta dolů k autu byla o poznání lehčí. Alespoň pro mě. Já nesla jen pilu. Táta se ale vláčel se stromem a vyhýbal se ostatním stromům a jejich větvím.

Po chvíli přemlouvání a klení se mu povedlo strom dostat do auta a jeho kmen trčel středem auta mezi námi. Rozjeli jsme se a únava se opět ozvala. Zavřela jsem oči a tělo se chystalo usnout.

„Měla by ses napít,“ ozval se táta a vytrhl mě z polospánku, Podával mi velkou láhev. Měl pravdu, naposledy jsem pila hrnek čaje ráno u snídani. Nebyla to obyčejná voda. Navíc byla černá. Otevřela jsem láhev a ona zasyčela. Napila jsem se a měla pocit, že mi tisíce drobných jehliček dráždí jazyk společně se zvláštní nasládlou chutí. Tohle bylo lepší než čaj.

S poděkováním jsem láhev podala zpátky tátovi. Strom voněl a já sledovala ustupující les za oknem auta.

„Hele, můžu se tě zeptat na něco osobního?“ začal táta.

Strom začíná působit.

„Povídej.“

„Jak to vlastně teď s tím Lukášem máš?“

Tahle otázka mě zarazila. Nevěděla jsem, co odpovědět. Rty se mi pohybovaly, ale mlčely. Hledala jsem správná slova. Táta si toho všiml, mrknul na láhev s černým nápojem a ukončil tuhle chvíli ticha.

„Nemusíš nic říkat. Jen si pamatuj, že když ho miluješ, není co řešit.“

Jenže já milovat neměla. To měla dělat ona.

9. Cesta (09:20)

Vešli jsme do lesa. Byl hustý a temný. Podobně jako ten u našeho města. Vzduch v něm byl těžký a prosycený pachem hub. Uvnitř jsem se ale cítila lépe, než jsem si představovala. Připomněl mi domov. Les, ve kterém jsem běhávala jako malá skoro každé odpoledne. Taký v něm bylo mnohem tepleji – ledový vítr přes stromy neprostoupil a koruny stromů nepouštěly teplý vzduch ven. Navíc mě vedl vlk a Veles a já měla konečně nějaký cíl. To mi dodávalo pocit bezpečí. Bylo to jako jít v noci parkem domů s tátou z divadla.

Mojí hlavou vířily otázky a já cítila, že je konečně ta pravé chvíle se na první z nich zeptat.

„Velesi?“ začala jsem tiše. Zastavil se, otočil, a pohybem hlavy naznačil, že mě poslouchá. „Co je vlastně ten Věčný strom zač? A co mají znamenat zlaté stopy? A kde to vlastně jsme?“

„Nemluv tak nahlas,“ procedil mezi zuby a já na něj hodila zmatený pohled. Vždyť jsem šeptala. Jak moc tišeji bych ještě mohla mluvit? Přistoupil ke mě a promluvil mi do ucha z takové blízkosti, až se mi z toho zježila kůže na šíji.

„Ten strom je místo, kde spolu Morena s Vesnou bojovaly a kde uzavřely dohodu. Platila po staletí, až dodnes.“

Nato se otočil a chystal se pokračovat v cestě, ale já ho chytila za loket a nedovolila mu odejít. Ne tak rychle. Ještě tady byly ty zlaté stopy a já o nich potřebovala vědět víc. Veles si povzdechl. Jako by mi četl myšlenky.

„Ty stopy jsou kančí. A jestli ti to nestačí, tak se jmenuje Kračun. Zlatý

je jen dnes. Proto tam asi máš jít.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

„To bys spíš měla vědět ty, ne já.“

Vtom jsem ucítila poryv větru, který si přece jen našel cestu skrze stromy. Velká suchá větev z mohutného dubu nedaleko před námi se s prasknutím zlomila a s dutým žuchnutím dopadla doprostřed pěšiny. Rozlomila se na několik dalších, které se znovu odrazily a ve zlomku sekundy spadly opět na zem.

Tohle mě nevyděsilo. V lesích se takové věci prostě stávají. Tenhle les byl staletý a celé okolí bylo poseto větvemi. Velese to ale zneklidnilo.

„Musíme jít. Máš jen jeden den,“ řekl, zatímco sledoval rozlomenou větev. Vytrhl loket z mého sevření a vykročil dál pěšinou. Kopnutím odklidil jeden z kusů dřeva ze středu pěšiny, abych mohla pohodlně projít. Dlužil mi odpověď na mou poslední otázku, ale nechala jsem to být. Alespoň prozatím. Následovala jsem ho a mrknutím oka zkontrolovala větev. Byla suchá a ztrouchnivělá. Ležela tam, zkroucená jako blesk křížující pěšinu.

Veles už byl o několik metrů přede mnou a já ho nechtěla ztratit, takže jsem přidala do kroku. Vlk se držel těsně u jeho nohy. Les se znovu ponořil do tlumeného ticha, jako by k předchozímu rozhovoru vůbec nedošlo.

Udělala jsem pár rychlých kroků. Ucítila jsem znovu závan větru, ale otočit za ním jsem se už nestihla.

Z boku do mě narazila obrovská váha a zem mi zmizela pod nohama. Dopadla jsem na záda dobré dva metry od pěšiny. Křídla můj náraz

ztlumila a já ihned zvedla hlavu. Z míst, kde jsem ještě před chvílí stála, se na mě řítilo něco, co jsem si nedokázala představit ani v nočních můrách v nemocnici na léci.

Nejprve jsem myslela, že je to jen vysoký člověk, ale pak jsem uviděla jeho hlavu. Nebyla lidská. Byla to psí hlava na lidském těle. Okamžitě jsem si vybavila rytinu na noži Moreny. Ty nestvůry musela poslat ona, problesklo mi hlavou.

Tmavě rudé oko na psí hlavě se dívalo do těch mých. Druhé bylo mléčné a upřené k zemi. Znovu se ke mě rozběhl a já si automaticky zakryla obličej křídlem. Jako by to měl být můj štít.

Zavřela jsem oči. Zadržela dech. Čekala jsem náraz a další bolest. Moje pravá ruka nahmatala dýku a vytáhla ji z opasku u stehna. No tak, nesmíš tady jen sedět a čekat na smrt, řekla jsem si v duchu a odtáhla křídlo z obličeje. Ve stejný moment se ozval zvuk vlčích tlap, které se odrazily od země a vynesly Velesova vlka do vzduchu.

S dýkou napřaženou kupředu jsem viděla, jak vlk letí na to chlupaté monstrum a těsně přede mnou ho sráží na stranu. Zakousl se mu do krku a lesklá černá srst se zbarvila rudou krví. Psí muž sebou škubal a já musela sklopit oči. Radši bych se koukala, jak se kapři zabíjejí navzájem, než na tohle. Hypnotizovala jsem dýku pohledem a sledovala, jak její ostří kmitá v rytmu třesu mé ruky.

„Sakra,“ řekla jsem tiše a chytla si pravou ruku levačkou. Doufala jsem, že se přestanu chvět, ale nepomáhalo to.

„Uteč!“ zakřičel Veles a já zvedla hlavu k jeho hlasu. Zpoza stromů vyšly další psí hlavy. Mnohem vypasanější než ty první, ale stejně odporné. Měla jsem se otočit a běžet pryč, jak nejrychleji to šlo. Svaly mě ale odmítly poslechnout. Byla jsem jako laň, kterou osvítilo prudké

světlo.

Vlk se rozběhl k jednomu z psích mužů běžících k Velesovi. Ten měl rty sevřené do úzké mezířky a hvízdal melodii. Rukou pohyboval ve vzduchu. Jako by psal neviditelným písmem. Vlk rychlými skoky zaútočil na další psí hlavu. Tentokrát byl však netvor rychlejší, uhnul stranou a nakopl vlka bosou nohou.

Ten zakňučel a Veles sebou trhl.

Druhý z psích mužů přistoupil až k Velesovi a ten se po něm ohnal zatnutou pěstí. Psí hlava se hbitě ohnula a vyhnula se ráně. Nato vyrazila vši silou kupředu a udeřila Velese do hrudní kosti. Veles se svalil na zem hned vedle roztráštěné suché větve.

Vykřikl. Sváděl boj na život a na smrt a já věděla, že budu další na řadě.

„Tak jo, bude to jako krájení cibule,“ řekla jsem pro sebe tiše a vyrazila za ním. Nohy mi zahrabaly ve vlhké hlíně a já sevřela dýku jak nejpevněji jsem mohla. Neměla jsem plán. Chtěla jsem jen zavřít oči, udělat, co bude třeba, a přežít. Ruka se mi stále chvěla, tep se blížil nekonečnu a mozek zachvacovala panika.

Pak to ale znovu přišlo. Na chvíli se mi zatmělo před očima. V uších se ozvalo lupnutí. Stejně jako v roubence. A já najednou přesně věděla, jak krájet cibuli.

Přiskočila jsem zezadu k nestvůře, která se skláněla nad Velesem. Držel ji kolem krku a ze všech sil se snažil ubránit tesákům cvakajícím kousek od jeho nosu. Rychlým pohybem dýky jsem našla psí krk. Nestvůra zakňučela a svalila se na Velese.

Vytáhla jsem dýku a chytla ji za rudé ostří mezi palec a ukazováček. Očima jsem našla druhé stvoření, které svíralo Velesova vlka kolem krku jen pár metrů ode mě. Dýka zasvištěla vzduchem, a se zvukem praskající kosti protnula spánek psí hlavy.

Palcem mi projela ostrá bolest a objevil se na něm pramínek krve. Nechtěně jsem řízla sama sebe?

První kapka mé krve spadla na vlhkou hlínu a mi se znovu zatmělo před očima.

„Mami?“ vydralo se mi z úst, klesla jsem na kolena a pak jsem se rozbřečela.

Kapitola 10: Zdobení (09:20)

„Už je to dobrý, Gabko,“ donesl se ke mě hlas mámy a já otevřela oči.

Usnula jsi v autě jako malá holka.

Koukla jsem na tátu, ale už vedle mě neseseděl. Stromek byl taky venku. Po tváři mi tekł studený pot. Za sklem auta jsem viděla garáž. Znovu jsem se podívala na mámu.

„To máš z těch seriálů,“ vyčetla mi máma. „Všude samé nestvůry, zabíjení. Pak se ti nemá zdát o nějakých psohlavcích. Kdyby sis radši pustila Tři oříšky pro Popelku.“

Psohlavci.

„Jak víš o psohlavcích?“ zeptala jsem se. Začala jsem pátrat po tom, co se vlastně stalo. Spánek jsem už dlouho neokusila. Nebyl potřeba – budila jsem se jen na jeden den. Její tělo ale mělo své vlastní názory a mně po téhle zkušenosti připadal spánek jako díra, do které se propadnu bez vědomí toho, co v ní najdu. Ve spánku jsem nepatřila sama

sobě.

„Křičela jsi o nich ze spaní. To je něco ze Zaklínače, že jo? Ale neboj, byl to jen sen.“

„Takže to nebylo skutečné?“

Máma se na mě podezíravě podívala a mi se sevřel žaludek. Na chvíli se mě zmocnila závrať a já se snažila, aby si toho nevšimla. Cítila jsem to jasně – na pár vteřin mi přestala věřit a víra byla to jediné, co mě tady drželo při životě. A se mnou i Gabrielu v mém světě. Naše spojení se začalo přerušovat a já věděla, že Gabriela to cítí stejně jako já.

Pak se ale máma usmála a záblesk víry se vrátil.

„Byl to jen sen. Jsi ještě rozespalá. Pojd', natáhneš se na gauč.“

Vystoupila jsem z auta a ona ke mě natáhla ruku. Jako by se chtěla ujistit, že cestou neomdlim. Zvedla jsem tu svou, ale rychle jsem ji odtáhla. Místo toho jsem mámu druhou rukou objala kolem ramen a rozešla se s ní směrem k domovu.

Po pár metrech jsem se nenápadně znovu podívala na svou dlaň. Na bříšku palce byla drobná ranka se zaschlou krví.

Takže to nebyl jen sen. Psohlavci v mém světě.

Co dělali tak daleko? A kdo byl ten muž, kterého Gabriela v mém těle zachránila před jistou smrtí? Zkusila jsem si vybavit co nejvíce detailů, ale neviděla jsem mu do obličeje. A čím byl ten vlk?

Neznala jsem odpovědi, ale jedna věc byla jistá. Někdo v mém světě porušil křehké příměří a vystoupil ze své role. Ostatní se museli přidat, protože teď už nezáleželo na starých pořádcích. Možná už začala válka

bohů a já nemohla dělat nic jiného, než pomoci Gabriele tady na zemi.

Zahloubaná v mých myšlenkách jsem došla až dovnitř domu.

„Vybrali jste krásný strom. Úplně jako z lesa,“ řekla máma s přehnaným obdivem, když jsme vešli do obývacího pokoje. Táta na mě vrhl prosebný pohled a lehce zakroutil hlavou. Pak dělal jako by nic a dál vytahoval vánoční ozdoby z velké krabice. Přešla jsem to mlčením, protože nemělo smysl cokoli říkat.

„Nedáš si svačtinu?“ zeptala se mě máma a zakousla se do jablka. „Je skoro půl jedenácté.“

Ne. Díky. Musím vydržet, ale ty to pořád nechápeš.

„Dám si čaj s medem. Hodně medu, prosím,“ vyhrkla jsem. Čaj nebyl jídlo. Nebylo to proti pravidlům. Máma spokojeně přikývla a odcupitala do kuchyně.

Cože? Jakmile jednou začneš, tak ...

„Buď tiše,“ řekla jsem vzdorovitě a umlčela hlas.

„Cože?“ otočil se na mě táta.

„Ale nic,“ odpověděla jsem a posadila se na gauč. Z kuchyně se začalo ozývat bublání vody a já sledovala, jak táta hledá pro baňky vhodné místo na stromě. Vypadaly jako zamrzlé kapky, které se rozhodly zůstat místo toho, aby dopadly na zem. Vždycky jsem přemýšlela, jestli někdo ze smrtelníků Věčný strom viděl a snažil se ho napodobit. Já v tom prsty rozhodně neměla. Možná některá z těch přede mnou?

Do nosu mě udeřila sladká vůně. Máma přede mě postavila buclatý hrnek s čajem a doprostřed stolu táč s cukrovím. Chytla jsem hrnek do

dlaní. Příjemně mě hřál.

„Tak, cukroví upečené, salát v lednici, kapr naložený, stromek skoro hotový,“ zhodnotila dopoledne máma a přisedla si ke mě s dekou v ruce. Do ruky vzala krabičku s tlačítky a stiskla červené z nich. Černá plocha před námi ožila.

Objevil se na ní sníh a les. Podobný tomu, který jsem znala, jen ne tak hustý. Lovci s kušemi se brodili po kolena sněhem. Došli na mýtinu. Pohledy měli upřené k obloze. Za nimi se plížila dívka v mysliveckém oblečení.

„A hele, Popelka,“ řekla máma, aniž by se na mě podívala.

„První rána! Druhá! Třetí!“ vykřikli lovci a já uviděla jestřába křížujícího nebe. Kuše vystřelily a já se zatřásla. Máma mi přes kolena přehodila deku. Ani jedna šipka netrefila svůj cíl. Nebylo divu – jestřáb byl příliš vysoko. Znovu se objevila dívka v mysliveckém a zamířila svou kuši k nebi.

„Proč se vlastně převléká?“ zeptala jsem se.

„Aby ji princ nepoznal.“ odpověděl táta od stromku.

Zamračila jsem se a máma si toho všimla.

„Chápej,“ začala a vybrala si z tácku včelí úl, „dívky v té době nemohly jezdit na koních po lesích. Tak vytáhla z oříšku kuši a kamizolu a byla na chvíli sama sebou.“

„Z oříšku...“ zopakovala jsem sama pro sebe.

Máma se pousmála. „Bez toho by to nebyla pohádka, nemyslíš?“

Popelka vystřelila a šipka prosvištěla vzduchem. Zasáhla cíl. Přesně. Ruka mi automaticky sjela ke stehnu, ale dýku nenahmatala. Místo toho se dotkla máminy dlaně. Máma mě jemně chytla a její tělo se přitisklo k mému. Cítila jsem tlukot jejího srdce.

Jestřáb padl k zemi a lovec odměnil Popelku prstenem.

„Takže Popelka,“ řekla jsem pomalu, „musí být někým jiným, aby udělala to, co je potřeba udělat?“

Táta se na mě podíval zpoza krabice s ozdobami. „To zní nějak moc hluboce. Na Popelku.“

Neodpověděla jsem.

Popelka znovu vystřelila. Tentokrát trefila šišku na vrcholku stromu. Nemusela se za sebe stydět. Byla to dobrá rána.

Usrkla jsem čaje a sledovala mámu, jak bere další včelí úl.

„Dáš si taky?“ nabídla mi. Její dech voněl po oříšcích a čokoládě.

Tělu zakručelo v břiše a já naprázdno polkla. Odmítla jsem a znovu se zadívala na Popelku. Lezla po stromech a vysmívala se lovcům, kteří ji z nějakého důvodu nepoznali. Po jednom z nich dokonce hodila sněhovou kouli. Byla šťastná. Bezstarostná.

Mohla bych být jako ona? Dělat co chci? Postavit se pravidlům? Hodit mé problémy za hlavu?

Takhle bys přemýšlet neměla.

Podívala jsem se po okolí. Cukroví upečené, salát v lednici, kapr naložený, stromek hotový. Rodiče věřili.

Natáhla jsem se pro včelí úl a přivoněla k němu. Musela jsem před tou oříškovou vůní přivřít oči. Představovala jsem si, jak ho vkládám do úst a jak jeho opojná sladká chuť prostupuje přes jazyk až hluboko do mozku.

Nedělej to!

Včelí úl se zastavil jen pár centimetrů od mé pusy.

Na obrazovce zrovna Popelka ukradla koně a a proháněla se lesem jako by neměl přijít zítřek. Jako by jí les patřil. Ani na chvíli nezaváhala a já ji začala závidět.

Cítila jsem tu sladkou vůni. Těžkou. Neodolatelnou. Otevřela jsem pusy.

Stačilo se zakousnout. Stačilo tak málo.

„Chceš pověsit poslední baňku, Gabko?“ zeptal se mě táta a já otevřela oči. Pohled se zastavil na špičce úlu obalené v čokoládě.

„Ano,“ vydechla jsem a položila úl na talířek vedle hrnku s čajem.

Vstala jsem a přešla ke krabici s baňkami.

Úl mi zmizel z dohledu.

Jeho vůně v mé hlavě ale zůstala.

10. Zdobení (09:20)

„Už je to dobrý, Gabko,“ donesl se ke mě hlas mámy a já otevřela oči.

Usnula jsi v autě jako malá holka.

Koukla jsem na tátu, ale už vedle mě neseseděl. Stromek byl taky venku. Po tváři mi tekł studený pot. Za sklem auta jsem viděla garáž. Znovu jsem se podívala na mámu.

„To máš z těch seriálů,“ vyčetla mi máma. „Všude samé nestvůry, zabíjení. Pak se ti nemá zdát o nějakých psohlavcích. Kdyby sis radši pustila Tři oříšky pro Popelku.“

Psohlavci.

„Jak víš o psohlavcích?“ zeptala jsem se. Začala jsem pátrat po tom, co se vlastně stalo. Spánek jsem už dlouho neokusila. Nebyl potřeba – budila jsem se jen na jeden den. Její tělo ale mělo své vlastní názory a mně po téhle zkušenosti připadal spánek jako díra, do které se propadnu bez vědomí toho, co v ní najdu. Ve spánku jsem nepatřila sama sobě.

„Křičela jsi o nich ze spaní. To je něco ze Zaklínače, že jo? Ale neboj, byl to jen sen.“

„Takže to nebylo skutečné?“

Máma se na mě podezíravě podívala a mi se sevřel žaludek. Na chvíli se mě zmocnila závrať a já se snažila, aby si toho nevšimla. Cítila jsem to jasně – na pár vteřin mi přestala věřit a víra byla to jediné, co mě tady drželo při životě. A se mnou i Gabrielu v mém světě. Naše spojení se začalo přerušovat a já věděla, že Gabriela to cítí stejně jako já.

Pak se ale máma usmála a záblesk víry se vrátil.

„Byl to jen sen. Jsi ještě rozespalá. Pojd', natáhneš se na gauč.“

Vystoupila jsem z auta a ona ke mě natáhla ruku. Jako by se chtěla ujistit, že cestou neomdlím. Zvedla jsem tu svou, ale rychle jsem ji odtáhla. Místo toho jsem mámu druhou rukou objala kolem ramen a rozešla se s ní směrem k domovu.

Po pár metrech jsem se nenápadně znovu podívala na svou dlaň. Na bříšku palce byla drobná ranka se zaschlou krví.

Takže to nebyl jen sen. Psohlavci v mém světě.

Co dělali tak daleko? A kdo byl ten muž, kterého Gabriela v mém těle zachránila před jistou smrtí? Zkusila jsem si vybavit co nejvíce detailů, ale neviděla jsem mu do obličeje. A čím byl ten vlk?

Neznala jsem odpovědi, ale jedna věc byla jistá. Někdo v mém světě porušil křehké příměří a vystoupil ze své role. Ostatní se museli přidat, protože teď už nezáleželo na starých pořádcích. Možná už začala válka bohů a já nemohla dělat nic jiného, než pomoci Gabriele tady na zemi.

Zahloubaná v mých myšlenkách jsem došla až dovnitř domu.

„Vybrali jste krásný strom. Úplně jako z lesa,“ řekla máma s přehnaným obdivem, když jsme vešli do obývacího pokoje. Táta na mě vrhl prosebný pohled a lehce zakroutil hlavou. Pak dělal jako by nic a dál vytahoval vánoční ozdoby z velké krabice. Přesla jsem to mlčením, protože nemělo smysl cokoli říkat.

„Nedáš si svačinu?“ zeptala se mě máma a zakousla se do jablka. „Je skoro půl jedenácté.“

Ne. Díky. Musím vydržet, ale ty to pořád nechápeš.

„Dám si čaj s medem. Hodně medu, prosím,“ vyhrkla jsem. Čaj nebyl jídlo. Nebylo to proti pravidlům. Máma spokojeně přikývla a odcupitala do kuchyně.

Cože? Jakmile jednou začneš, tak ...

„Bud' tiše,“ řekla jsem vzdorovitě a umlčela hlas.

„Cože?“ otočil se na mě táta.

„Ale nic,“ odpověděla jsem a posadila se na gauč. Z kuchyně se začalo ozývat bublání vody a já sledovala, jak táta hledá pro baňky vhodné místo na stromě. Vypadaly jako zamrzlé kapky, které se rozhodly zůstat místo toho, aby dopadly na zem. Vždycky jsem přemýšlela, jestli někdo ze smrtelníků Věčný strom viděl a snažil se ho napodobit. Já v tom prsty rozhodně neměla. Možná některá z těch přede mnou?

Do nosu mě udeřila sladká vůně. Máma přede mě postavila buclatý hrnek s čajem a doprostřed stolku táč s cukrovím. Chytla jsem hrnek do dlaní. Příjemně mě hřál.

„Tak, cukroví upečené, salát v lednici, kapr naložený, stromek skoro hotový,“ zhodnotila dopoledne máma a přisedla si ke mě s dekou v ruce. Do ruky vzala krabičku s tlačítky a stiskla červené z nich. Černá plocha před námi ožila.

Objevil se na ní sníh a les. Podobný tomu, který jsem znala, jen ne tak hustý. Lovci s kušemi se brodili po kolena sněhem. Došli na mýtinu. Pohledy měli upřené k obloze. Za nimi se plížila dívka v mysliveckém oblečení.

„A hele, Popelka,“ řekla máma, aniž by se na mě podívala.

„První rána! Druhá! Třetí!“ vykřikli lovci a já uviděla jestřába křížujícího nebe. Kuše vystřelily a já se zatřásla. Máma mi přes kolena přehodila deku. Ani jedna šipka netrefila svůj cíl. Nebylo divu – jestřáb byl příliš vysoko. Znovu se objevila dívka v mysliveckém a zamířila svou kuši k nebi.

„Proč se vlastně převléká?“ zeptala jsem se.

„Aby ji princ nepoznal.“ odpověděl táta od stromku.

Zamračila jsem se a máma si toho všimla.

„Chápej,“ začala a vybrala si z tácku včelí úl, „dívky v té době nemohly jezdit na koních po lesích. Tak vytáhla z oříšku kuši a kamizolu a byla na chvíli sama sebou.“

„Z oříšku...“ zopakovala jsem sama pro sebe.

Máma se pousmála. „Bez toho by to nebyla pohádka, nemyslíš?“

Popelka vystřelila a šipka prosvištěla vzduchem. Zasáhla cíl. Přesně. Ruka mi automaticky sjela ke stehnu, ale dýku nenahmatala. Místo toho se dotkla máminy dlaně. Máma mě jemně chytla a její tělo se přitisklo k mému. Cítila jsem tlukot jejího srdce.

Jestřáb padl k zemi a lovec odměnil Popelku prstenem.

„Takže Popelka,“ řekla jsem pomalu, „musí být někým jiným, aby udělala to, co je potřeba udělat?“

Táta se na mě podíval zpoza krabice s ozdobami. „To zní nějak moc hluboce. Na Popelku.“

Neodpověděla jsem.

Popelka znovu vystřelila. Tentokrát trefila šišku na vrcholku stromu. Nemusela se za sebe stydět. Byla to dobrá rána.

Usrkla jsem čaje a sledovala mámu, jak bere další včelí úl.

„Dáš si taky?“ nabídla mi. Její dech voněl po oříšcích a čokoládě.

Tělu zakručelo v břiše a já naprázdno polkla. Odmítla jsem a znovu se zadívala na Popelku. Lezla po stromech a vysmívala se lovcům, kteří ji z nějakého důvodu nepoznali. Po jednom z nich dokonce hodila sněhovou kouli. Byla šťastná. Bezstarostná.

Mohla bych být jako ona? Dělat co chci? Postavit se pravidlům? Hodit mé problémy za hlavu?

Takhle bys přemýšlet neměla.

Podívala jsem se po okolí. Cukroví upečené, salát v lednici, kapr naložený, stromek hotový. Rodiče věřili.

Natáhla jsem se pro včelí úl a přivoněla k němu. Musela jsem před tou oříškovou vůní přivřít oči. Představovala jsem si, jak ho vkládám do úst a jak jeho opojná sladká chuť prostupuje přes jazyk až hluboko do mozku.

Nedělej to!

Včelí úl se zastavil jen pár centimetrů od mé pusy.

Na obrazovce zrovna Popelka ukradla koně a a proháněla se lesem jako by neměl přijít zítřek. Jako by jí les patřil. Ani na chvíli nezaváhala a já ji začala závidět.

Cítila jsem tu sladkou vůni. Těžkou. Neodolatelnou. Otevřela jsem pusu.

Stačilo se zakousnout. Stačilo tak málo.

„Chceš pověsit poslední baňku, Gabko?“ zeptal se mě táta a já otevřela oči. Pohled se zastavil na špičce úlu obalené v čokoládě.

„Ano,“ vydechla jsem a položila úl na talířek vedle hrnku s čajem.

Vstala jsem a přešla ke krabici s baňkama.

Úl mi zmizel z dohledu.

Jeho vůně v mé hlavě ale zůstala.

11. Nebesa (09:40)

Nebyla jsem schopná vstát. Všechna síla jako by mě během okamžiku opustila. Konečky prstů prokřehly i v rukavicích a ke každému pohybu jsem se musela nutit. Říkala jsem si, že je to určitě tím stresem, který na mě dolehl – teprve teď jsem si uvědomila, že jsem před malou chvílí mohla přijít o život. Věděla jsem ale, že tím to není. Byl to stejný pocit, jako když jsem ležela na nemocniční posteli a nebyla schopná z ní slézt, i když jsem to tolik chtěla.

„Něco se tam dole děje,“ zašeptala jsem a otočila se k Velesovi. Neslyšel mě. Soustředil se. Z jeho rukou vycházelo tmavě rudé světlo a těla psohlavců mizela v ohni. Nespálil je. Spíš se jakoby vsakovala do země až po nich nakonec nezbyla ani stopa. Vlk ležel Velesovi u nohou a spokojeně oddechoval.

Za pár okamžiků byl Veles s úklidem hotový a do zbytků ohně přiložil spadlou větev. Oheň ji začal ukusovat a zapraskal.

„Potřebuješ si odpočinout a nabrat síly,“ zhodnotil můj stav Veles a já s ním v duchu souhlasila.

„Dlužím ti ještě jednu odpověď,“ pronesl veles a posadil se čelem k ohni. „Kde to vlastně jsme?“ zopakoval Veles otázku, kterou jsem mu před bitvou položila. Na chvíli se zamyslel a vytáhl z váčku dva tmavě zelené listy.

„Na tohle by ti dal každý jinou odpověď,“ pokračoval a já protočila očima. Další hádanka. Proč mi tohle dělá?

Přečetl výraz v mém obličeji a usmál se. Někde z hlubin kabátu vytáhl sklenici a otevřel ji. Listy do ní namočil. Lepkává tekutina se natáhla do

tenkého provázku. Med. Tmavý a hustý.

„Kdysi tomu místu říkali Prav. Místo absolutní světla a spravedlnosti. To bylo ještě v dobách, kdy lidé věřili.“

Tenký pramínek medu se přetrhl a Veles jeden z listů zvedl k mé puse.

„Sněž to,“ pobídl mě.

„Cože?“ vyhrkla jsem a zamračila se na lepkavý list. Nevěř tomu, co ti dá někdo cizí. To říkal táta vždycky, když jsem šla ven a okamžitě jsem si vybavila jeho hlas. Nikdy jsem se jeho radou nemusela řídit a tohle vypadalo, jako první velký test.

„Postaví tě to znovu na nohy,“ řekl Veles.

Vtom jsem si znovu vzpomněla na mámu a tátu, na psohlavce, na nemoc, která mě rozežírala zevnitř možná i v tenhle okamžik. Co jsem mohla ztratit, když list vložím do úst? Odpověď byla jednoduchá. Nic. Všechno už jsem nechala za sebou ve svém opravdovém světě. Jestli tady mám zůstat trčet napořád, tak nehodlám litovat toho, co jsem neudělala. Navíc jsem Velesovi věřila, i když jsem ho znala krátce.

Rozhodla jsem se. Otevřela jsem pusu a vystrčila jazyk.

Veles se usmál a vložil na něj list. Sladká chuť mi prostoupila hluboko do mozku. Zakousla jsem se do něj a sledovala, jak Veles dělá to samé, co já. Chuť medu za pár vteřin zmizela. Nezamaskovala hořkost tak intenzivní, až mi zkřivila obličej.

Veles se uchechtl mému zašklebení a začal vyprávět.

„Já tomuhle místu říkám rezervace nebo vězení.“

„Vězení? Přece musíš být něco jako bůh, ne? Jak můžeš být uvězněný?“ zeptala jsem se a poposedla si blíž k ohni. Příjemně hřál a uklidňoval. Zahleděla jsem se do plamenů.

„Víra,“ řekl Veles tiše. „Kdysi jsem vládl mocné říši. Měl jsem stovky služebníků. Ale pak se víra ztratila a moje moc se zmenšovala, stejně jako území, které nám zbylo.“

„Nám?“ vydralo se mi z úst. „Je vás...“ začala jsem, ale jazyk mi ztěžkl a do hlavy se vlila otupující horkost. Zdálo se mi, jako by se plameny ohně přibližovaly, i když já se vůbec nepohla. Tak jo, ten list asi nebyl obyčejná pampeliška. Znovu jsem si v duchu zformulovala svoji otázku a soustředila se na každé slovo.

„Je vás... víc?“

„Jsme bohové. Zčásti zapomenutí a zčásti stále živí. Ale nesmíš předbíhat. Na počátku totiž nebylo nic než ticho a nekonečné vody. Nad nimi bděl prastarý bůh...“

Vtom žár plamenu rozpůlil tlusté poleno a do nebe se vzneslo hejno jisker. Nevníkala jsem nic, než ten oheň a Velesův hlas. Tváře mi hořely a dlaně se začaly potit. Jiskry se zformovaly do postavy starce s dlouhou holí zakončenou jasným světlem. Jeho hrud' zakrýval plnovous a hlavu chránil vysoký klobouk. Moje myšlenky se rozeběhly všemi směry a já už je nemohla udržet pohromadě.

„Gandalf?“ zašeptala jsem a zkousla si ret.

„Ne, jmenoval se Rod,“ zvýšil Veles hlas a pokračoval: „A jednoho dne se ponořil do temných hlubin, nabral hrst země a rozprostřel ji po vodě. Tak vznikl svět a uprostřed něj i tohle místo.“

Jiskry se rozkmitaly a já je sledovala jako uhranutá. Starci se objevila pevná půda pod nohama. A na ní začali chodit lidé a obdělávat půdu. Zvířata spásala travnaté louky a koně se rozběhli po volné krajině.

„A dál?“ vydechla jsem.

„Pak Rod stvořil člověka a člověk uvěřil ve mě. A já lidem víru oplácel věčným životem. Byl tady však další bůh.“, pokračoval Veles a jeho hlas potemněl. „Rozléval po zemi bouřky, blesky a chtěl všechnu víru jen pro sebe.“

Oheň znovu zapraskal a prostor nad lidmi z jisker prořízl blesk tak jasný, že jsem si rukou zakryla oči. Když jsem znovu zaostřila, objevila se vedle Roda další postava. Další stařec, ale tentokrát s helmou s ostny a palcátem se čtyřmi blesky po stranách.

„Tohle asi nebude úplný dobrák, co?“ otočila jsem se na Velese. Moje smysly byly pořád ještě na výletě, oči hledaly v okolí záchytné body, ale mozek začínal pracovat. Nebo jsem si začala na ten stav zvykat? Tak jako na svět okolo?

„To ne,“ rozesmál se Veles. „Je to Perun. Bůh hromu a blesku. Můj odvěký nepřítel.“

„Takže jsem v nebi?“ zeptala jsem se a zrak upnula na peři na mých zádech. Veles jen zavrtěl hlavou a povstal.

„Pojď,“ řekl tiše a nabídl mi svou ruku. „Nepůjdeme daleko. A to, co uvidíš, tě překvapí.“

Tomu se dalo jen těžko odolat. Nechala jsem jiskry jejich vlastnímu osudu a podala jsem Velesovi dlaň. Pomohl mi vstát a já zavravorala, ale rychle si zvykla na zkreslený svět kolem mě. Rozešli jsme se směrem ze

kterého přišli psohlavci a po pár minutách jsme došli na kraj lesa.

Přede mnou se otevřela krajina. Nejdřív jsem si myslela, že je to jen další trik toho listu. Další pokřivený obraz v mé hlavě, který jen reaguje na to, co Veles říká. V údolí pod námi jsem ale spatřila domy. Prohlížela jsem si je jeden po druhém. Barevné střechy. Lampy. Silnice. Auta. Vlák.

Zadržela jsem dech.

Tohle nebylo nebe. Nebylo to nic starého. Nic mýtického. Tohle bylo... normální. České.

Někde uprostřed zablikalo červené světlo. Pomalu. Pravidelně. Zaměřila jsem na něj zrak. A v tu chvíli mi něco v hlavě zaklaplo.

„Ne...“ vydechla jsem.

Ten komín jsem znala.

Viděla jsem ho z okna. Každý večer. Každou noc. Udělala jsem krok dopředu, jako by mě to světlo přitahovalo.

„To není možné,“ zašeptala jsem.

Hlas se mi zlomil.

„To je... moje město.“

Veles se vedle mě ani nepohnul. Jen přikývl a ukázal na strom vedle mě. Oči mi sjely ke kmenu a našly ceduli. Bílou, železnou, s červeným nápisem v rámečku. Přimhouřila jsem oči, donutila svět, aby se znova zaostřil a začala číst. Už dopředu jsem ale věděla, co na ní uvidím.

Vojenský újezd Libavá

Civilistům vstup zakázán

Prostor je strážěn Armádou České Republiky

Srdce se mi rozbušilo tak silně, až mě to zabolelo. Nemohla jsem jen tak stát. Město bylo pode mnou jako na dlani a já chtěla být co nejdříve pryč z tohoto pitomého snu. Byl přece Štědrý den. Musela jsem být doma.

Rozběhla jsem loukou směrem k údolí. Směrem k mému domovu. Nemyslela jsem na to, že se tam objevím ve zbroji a s křídly. Prostě jsem jen běžela.

Otočila jsem se na Velese s nadějí, že mě nebude pronásledovat. Že za mnou nepošle vlka nebo jedno ze svých kouzel. Prudký náraz mě zastavil a já se zkácela k zemi. Nechápala jsem, co se děje. Vždyť přede mnou před chvílí nic nebylo. Jen otevřená krajina.

Rychle jsem zvedla hlavu a nevěřila tomu, do čeho jsem narazila.

Veles.

Vrazila jsem do něj zezadu. On ke mě sklopil pohled a zatvářil se vážněji, než kdy předtím. Znovu mi nabídl svou dlaň.

„Vězení a rezervace. Tak tomu říkám já, pamatuješ?“

„Sakra,“ vykřikla jsem z plných plic.

„Tenhle újezd, jak tomu teď říkají, je to jediné, co zbylo ze sídla bohů,“ promluvil znovu Veles. „Ven se dostaneš, jen když si to ona,“ Veles natáhl ruku směrem k mému domovu, „bude přát. Musíš jí dát, co chce.“

„Jaro,“ problesklo mi hlavou, „musím jí dát Vesnu a jaro.“

„Musíme jít,“ přikývl Veles. „Věčný strom už není daleko.“

Znovu jsem se zadívala na město pod sebou. Někde tam dole je moje rodina. Táta. Máma. Lukáš. Život, který mi utíkal mezi prsty. Život, který byl ještě před pár dny tak blízko, ale teď se mi zdál čím dál tím víc vzdálený.

Vlk mi dloubl do dlaně a já ho pohladila po čumáku.

„Já vím,“ zašeptala jsem, otočila se zády k domovu a les mě opět pohltit.

12. Baňka (09:40)

Z obývacího se ozývala hudba královského bálu, na který se Popelka potají chystala. Máma s tátou sledovali princův první tanec a jedli cukroví.

Vzala jsem do ruky poslední ze stříbrných baňek z kartonové krabice. Třpytky na ní vypadaly jako zmrzlý sníh. Pověsit poslední baňku byl vždycky magický moment. Síla Věčného stromu se pak naplno projevila, jen nikdo dopředu nevěděl jak. Lidé jí říkaly „kouzlo Vánoc“. Mohla urovnat vztahy, mohla léčit, mohla předpovídat budoucnost.

Natáhla jsem ruku k jedné z větví a obmotala kolem ní tenký háček s baňkou. Chytla jsem baňku mezi tři prsty a sledovala svůj rozplácly obličej s ještě rozpláclejším pozadím za ním. Pomalu jsem baňkou otáčela, abych si ji prohlédla ze všech stran.

Světýlka na stromě na okamžik pohasla a pak se to stalo.

Odras mého obličej v baňce se narovnal. Hlava se otočila, aniž bych já pohla svou. Odras se vzdálil a pod mojí hlavou se v baňce objevilo tělo. Sledovala jsem svůj vlastní pohyb. Běžela jsem a v očích jsem měla napětí. Možná strach? Z levé části baňky se vynořila další postava. Byla to máma.

U ucha měla mobil a mluvila do něj. Přikyvovala. Občas něco odpověděla. Najednou se jí v koutcích očí zaleskly slzy a začaly si hledat svou cestu k zemi. Já stála u ní a poslouchala. Obličej jsem přilepila k telefonu z druhé strany, aby mi neuniklo ani slovo toho rozhovoru. Pevně jsem ji objala a zabořila hlavu do jejího ramene.

Za námi přispěchala další postava. Táta. Podíval se na mámu a ta jen tiše přikývla. Naposled odpověděla do telefonu a pustila ho na zem. Táta

objal mě i mámu a otřel si oči. Něco řekl, ale z baňky nebylo nic slyšet – bylo to jako sledovat němý film a domýšlet se, co herci vlastně chtějí říct.

Takhle umírá víra.

Přitáhla jsem si baňku blíž. Zkoumala jsem každou vrásku na mámině obličejí s nadějí, že mi řekne víc. Podívala jsem se tátovi do očí, ale nebyla jsem schopna rozklíčovat, co je v nich ukryto.

Mrkla jsem a obraz zmizel.

Zůstala jsem v baňce zase sama. Byla jsem opřená o mohutný kmen dubu. Sníh padal ve velkých hustých chomáčích a já přes něj měla problém vidět svůj odraz. Za mnou byla vysoká budova s věží a křížem. Kostel.

Někdo ke mě přistoupil. Vypadal jako Lukáš, ale to jsem se mohla jen domnívat. Mohl to být kdokoliv v tmavé bundě. Něco mi říkal. Mé rty musely říct „ne“, alespoň podle gesta mé hlavy. Soustředila jsem se na pohyb rtů, jako bych mohla odezírat to, co řeknu dál. Odstoupil a chystal se odejít.

Alespoň tomuhle pokušení jsi odolala.

Na poslední chvíli jsem ho chytla za ruku. Otočil se. Hleděli jsme na sebe déle, než mi bylo příjemné. Pohladil mě po zátylku. Pak se nade mě naklonil a jeho ruka pokračovala přes krk až k lopatce. „Ne,“ řekly znovu mé rty, ale ani má vlastní ruka v baňce je neposlechla. Objala jsem ho jemně kolem pasu a noha se prohla v koleni a opřela patou o kmen stromu. Jeho druhá ruka se dotkla mého pasu a vklouzla do zadní riflové kapsy.

Sledovala jsem to, co se děje v baňce jako zhypnotizovaná a po těle se mi znovu rozlil ten zvláštní opojný pocit. Neuměla jsem od baňky odtrhnout oči. Moje budoucí já v baňce ho objalo kolem pasu i druhou rukou. Tak, jako bych ho nikdy nechtěla pustit. Naklonil se ke mě a já se zachvěla. V baňce i vedle ní.

Podlehla jsi.

„Ne, to nemůže být pravda,“ zašeptala jsem baňce z takové blízkosti, až se její povrch zamlžil. Rychle jsem ho otřela prsty, ale obraz se znovu změnil. Teď na mně krákali dva havrani na tlusté větvi. Za nimi se rýsovaly náhrobky. Hřbitov. Kolem jednoho z hrobů stáli lidé. Všichni oblečení v černém. Kapuce na hlavě. Nemohla jsem poznat, o koho jde. Spouštěli do něj rakev. Zaostřila jsem svůj pohled na náhrobek a po chvíli jsem byla schopna přečíst zlatá písmena: Rodina Černá.

Svou smrtí jsi ničeho nedosáhla.

„Ne!“ vykřikla jsem a stiskla baňku jako bych mohla všechno co jsem v ní viděla změnit. Ozvalo se křupnutí a ostrá bolest z mé dlaně. Střepy se mi zaryly do kůže a objevily se na ní červené kapky.

„Co se děje?“ zakřičela máma.

To nemohla být pravda. Ještě nikdy jsem ve svém úkolu neselhala. Když jsem procitla poprvé, slíbila jsem sama sobě, že odolám. Nebudu jako má předchůdkyně. Nidky. Ale tahle věštba zněla jasně.

Nemohla jsem mámě odpovědět. Přestala jsem přemýšlet a jen jsem hleděla do mé dlaně. Z malých rudých ostrůvků a říček se pomalu stávaly ostrovy a řeky. Rychle jsem sevřela dlaň v pěst. Střepy se zaryly hlouběji do ran, ale mě to zvláštním způsobem uklidnilo.

„Rozbila jsem baňku,“ řekla jsem nakonec.

„Každý rok se nějaká rozbije,“ odpověděl táta. „Je to už takový rituál.“

13. Věčný strom (12:10)

„Jdeme už skoro hodinu,“ pronesla jsem podrážděně k Velesovi, který mi klestil cestu uschlými větvemi stromů. Vlk tiše zavrčel, ale Veles neodpověděl. Divila jsem se mu? Ne. Byla jsem otravná a dobře jsem o tom věděla. Jako dítě, které se každou chvíli ptá „Kdy už tam budem?“. Chtěla jsem s tím něco udělat? Asi jo, ale žádná čokoláda ani vanilková zmrzlina kolem nebyly. Jediné, co se tomu alespoň trochu blížilo, byl sníh křupající pod botami. A na ten jsem chuť neměla.

Pomaloučku jsem přestávala věřit, že mě Veles vede správným směrem. Po dalších pár krocích se ale stromy rozestoupily a před námi se konečně objevilo něco jiného než pichlavý les. Vzduch kolem se oteplil a oči mi oslnilo ostré slunce. Veles ustoupil a já zůstala v úžasu stát před mohutným stromem stojícím jen pár metrů přede mnou.

Byl to ten největší smrk, jaký jsem kdy viděla. Jeho zelené jehličky byly pokryté námrazou tak jemnou, že přes ní sluneční paprsky promítaly na zemi odrazy duhy. Sledovala jsem tu hru barev a odlesků a po chvíli znovu vzhledla do koruny stromu. Vypadal přesně jako ve vidině, kterou jsem měla před roubenkou. Moje nedůvěra ve Velese se pomalu rozplynula. Byla jsem konečně tady. Na konci mé cesty.

„Věčný smrk,“ pronesl Veles, jakoby to byl jeden ze stromů u obchoďáku, a posadil se na vyvrácený kmen na kraji mýtiny. „Teď už je jen to na tobě.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se a začala si prohlížet okolí. Krom kousků duhy to byla jen obyčejná zasněžená louka. Přes oslňující záři smrku jsem se podívala do dálky za něj. Les tady končil a jen pár desítek metrů za stromem se louka měnila na propast. Za propastí se krajina změnila. Nebyl to les, ale ostré skály. Obrovské jehly zaražené do země.

Vlk zavrčel a já si všimla, že si hraje s duhovými odlesky světla ve sněhu. Poskakoval kolem nich. Zkoušel je chytat packou. Očichával je. Vrčel.

„Chtěla jsi dovést ke stromu,“ odpověděl Veles, „a já tvé přání splnil. Říkal jsem ti, že je to jen obyčejný strom, i když jeho historie...“

„Ne,“ přerušila jsem Velese v půlce věty a on jen zavrtěl hlavou. „Nemůže to být obyčejný strom. Ona mi ho ukázala a musela k tomu mít důvod.“

Přešla jsem blíž ke stromu a zkoumala ty odlesky. Muselo v nich být něco ukryto. Nějaký symbol. Zpráva. Vlk znovu zavrčel a Veles k němu zvedl oči.

„Něco jsi tam našel, že?“ zeptala jsem na vlka a on zavrtěl ocasem. Rychle jsem k němu přiběhla a začala si prohlížet sních u jeho čumáku. Byl jen nepatrně promáčklý, ale já si toho přece jen všimla. Byla to stopa. Kopýtko. Na koně bylo příliš malé. Začala jsem pátrat v okolí stopy s očima oslňenýma bílým sněhem. Jen kousek od ní jsem našla druhou a za chvíli i třetí. Ty stopy mířily do lesa.

„Jsou kančí,“ ozval se hlas za mými zády.

Věděl o tom, ale neřekl mi to. Nechal mě tápat. Zase. Neptala jsem se proč. Musela to být nějaká forma zábavy starého muže. Ale byl to přece jen pán lesa a už předtím jsem ho podezírala z toho, že je s vlkem nějak propojený. S hlavou skoro ve sněhu jsem ty stopy následovala. Těch kanců muselo být víc. Čím dále jsem byla od stromu, tím lehčí bylo je sledovat. Nejprve jsem nechápala, proč mi to tak připadá, ale pak mi to došlo. Ty stopy se měnily. Zlátly. Po pár krocích už jsem je ve sněhu viděla i když jsem se napřímila do své celé výšky.

„To je zlaté prase,“ zašeptala jsem spíš pro sebe. Veles mě sledoval s vlkem u nohou s lehkým úsměvem někoho, kdo stopuje zvířata celý život, ale právě teď se rozhodl dát začátečníkovi šanci.

Byla už jsem skoro u lesa, když se stopy znovu změnily. V pravidelném rytmu kančích kroků se začaly objevovat zlaté kapky. Nejprve jsem jim nevěnovala pozornost, ale když se začaly zvětšovat a vyťukávat do sněhu pravidelný rytmus, pochopila jsem, co se stalo.

„Krvácelo,“ řekla jsem a otočila se na Velese. Ten jen lehce přikývl. A nekrvácelo málo. Zlaté kapky se brzy změnili v souvislou linku, která se táhla po pravé straně stop jako zlatá nit. Stopy se rozdělily a já jasně viděla, že jedno prase utíkalo doleva a druhé na pravou stranu lesa.

Začala jsem přemýšlet o ní. Co chce, abych dělala? Proč mě přivedla ke stromu? Mám ty stopy následovat? Na mysl mi znovu přišla roubenka, tělo Vesny, nůž Moreny, Psohlavci, Veles, ...

„Někdo mu musel ublížit. Ale proč?“ začala jsem přemýšlet nahlas. „Zlaté prasátko je symbol Vánoc. Je zlaté jako slunce, symbol jara. Vesna je ale už mrtvá. Proč musí umřít i zlaté prase?“

„O tom já nic nevím,“ pokrčil Veles rameny. Nevěřila jsem mu to.

Znovu jsem se zadívala na sních před sebou. Dvě cesty. Dva páry stop. Jeden pramínek zlaté krve. Rozhodla jsem se následovat zraněné zvíře. Třeba je mým úkolem mu pomoci?

„Nepůjdeš se mnou?“ zeptala jsem se Velese, než jsem znovu vkročila z bezpečí mýtiny s věčným stromem do hustého lesa. Doufala jsem, že vykročí mým směrem, ale tušila jsem, že tady to pro něj skončilo. Víc než les ho asi nezajímalo.

„Dál s tebou nepůjdu,“ zamračil se a jeho pohled se upřel někde za mě. „Já ze své role nevystoupím. Chráním les. Zlatá prasata jsou problém Vesny a Moreny. Tvůj problém.“

Můj problém. Cítila sem, jak se mi stáhlo hrdlo a v těle se rozprostřel předzkouškový pocit.

„I tak ti děkuju,“ dostala jsem ze sebe na rozloučenou a udělala krok směrem k lesu. Ruku mi olízl vlčí jazyk.

„Ty bys mě v tom nenechal, vím,“ otočila jsem se na vlka a podrbala ho za ušima. Vlk zavrtěl ocasem, ale hned poslušně následoval Velese druhým směrem. Naše cesty se rozdělily.

Vešla jsem do lesa a obklopila mě tma a hrobové ticho. Poprvé od probuzení v kamenné rakvi jsem byla zase úplně sama. Kousek od mého domova, ale přece jen tak daleko. Jen pár kilometrů od míst, kde jsem chodila jako malá hledat houby.

Stopy jsem sledovat nemusela. Ve tmě lesa zlatá krev světélkovala jako by ji tvořily svatojánské mušky. Sledovala jsem ten zlatý provázek. Proplétal se mezi stromy a spadlými kmeny až nakonec zmizel v hustém křoví.

Tady jsem se zastavila a zatajila dech. Z kapsy u stehna jsem vytáhla dýku. Opatrně jsem natáhla nohu a modlila se, aby pod ní nezapraskala suchá větvička. Naklonila jsem se pod zelený keř a odhrnula jeho husté větve. Ten zápach mi okamžitě připomněl řeznictví. Nebyl to hezký pohled. Kanec měl velké zahnuté zuby, pěnu u pusy a rozsápané břicho. Kupodivu se mi nechtělo zvracet a ani jsem neomdlela. Muselo to být tou zlatou krví. Můj mozek na ni zkrátka reagoval jinak než na tu klasickou červenou tekutinu. Nebo už jsem byla v jejím těle tak dlouho, že mě začaly opouštět mé opravdové emoce?

Pohladila jsem kance po hlavě. Byl studený jako psí čumák. Vložila jsem ruku do rány. Byla teplá. Ať se mu stalo cokoliv, muselo se to stát dnes. Ruku jsem utřela do jeho srsti a znovu přemýšlela o ráně. Byla to dlouhá jizva. Nebyla hluboká. Musel ji způsobit nůž.

Mohl to být stejný nůž, jako ten, který podřezal Vesnu?

Dřepěla jsem s rukou na kanci. Zavřela jsem oči. Chtěla jsem znovu slyšet to známé lupnutí, které mi napoví. Nic se ale nedělo. Kanec neožil a lupnutí nepřišlo.

„Tobě už nepomůžu,“ zašeptala jsem do ticha a vydala se po stopách zpátky. Zjistit, jaký osud potkal druhého z kanců. Jakmile jsem ale vyšla, uviděla jsem před sebou mezi stromy a hustými větvemi slabé modré světlo.

„Velesi?“ zakřičela jsem opatrně, ale les mlčel.

14. Procházka (12:10)

Pěšina byla úzká a zvrásněná kořeny staletých líp. Retrívř na vodítku mi ukazoval cestu a máma s tátou šlapali ruku v ruce za mnou.

Dlaň pořezanou od baňky jsem jim zatajila. Už tak mě nechtěli vzít na procházku s sebou. Měla jsem odpočívat doma u televize a pohádek. Čerpat síly. Myšlenky se mi ale neustále rozbíhaly k baňce a tomu, co jsem v ní viděla.

Pochopila jsem, že Štědrovečerní procházka je pro mé rodiče tradice a použila jsem to proti nim. „Přece mi nechceš odepřít vánoční zvyky?“ řekla jsem mámě. „Je přece Štědrý den.“

Pořád jsem před sebou viděla její výraz. Nezmohla se na slovo a táta taky neřekl nic. A tak jsem se oblékla, nechala anděla Petronala s čertem Uriášem v obýváku, aby jablko našli sami, a vyrazila s rodiči. Musela jsem od té baňky pryč. Začít myslet na něco jiného. Nebo přestat myslet úplně.

Lžeš. Bála ses zůstat doma sama s cukrovím. Každou chvíli sis představovala, jak se ti rozplývá na jazyku.

Ta slova mě svázala jako řetěz. Byla to pravda. Ale právě v tom byla má síla – odešla jsem pryč od pokušení. Bylo to správně rozhodnutí. Už jen Štědrovečerní večere a pár hodin po ní a má práce tady bude u konce. A vidiny v baňce? Ty jsou ošemetné. Můžou znamenat cokoliv. Záleželo jen na tom, co je teď. Pokud vytrvám, tak...

„Počkáš tady na nás?“ přerušila proud mých myšlenek máma.

„Co prosím?“ vyhrkla jsem a zvedla oči od špiček svých bot. Lipovou alej vystříдалa vysoká oprýskaná zeď porostlá břechťanem, do které byla

po pár krocích zasazená zrezlá branka. Před brankou byla zchátralá lavička a za brankou... hroby.

Hřbitov.

V poraněné dlani mi cuklo a rukou projela ostrá bolest. Nedala jsem na sobě nic znát a potlačila nezvané myšlenky.

„Proč nemůžu s váma?“ zeptala jsem se.

Táta se podíval na mámu, jako by čekal, že to vysvětlí ona. Já mezitím začala přemýšlet, co jsem řekla špatně. Na chvíli bylo slyšet jen zvuk větru v korunách stromů.

„Víš, od té doby, co jsi onemocněla, jsi s náma na hřbitov chodit nechtěla,“ řekl táta opatrně a máma mu stiskla ruku.

„Tenkrát jsem to nebyla já,“ odpověděla jsem bezmyšlenkovitě.

Popošla jsem k rezavé brance a opřela se o mříž. Hřbitov vypadal podobně jako ten z baňky. Malé chodníky, velké náhrobky, živé květiny a mrtví mrtví ukrytí jen pár desítek centimetrů pod tím vším. Byl to ten hřbitov z mé vidiny? Nevím. Všechny vypadají stejně.

Branka zaskřípěla a já s retrívrem jsme vešli dovnitř. Ani tady mě nezklamal – ihned zvolil směr a já se ho držela. Za rodiči jsem se otočila až po pár minutách. Mlčky mě následovali.

Retrívř se proplétal mezi náhrobky, až u jednoho zastavil a poslušně se posadil. Rodina Černá. Zatajila jsem dech a ohlédla se. Přesně v těch místech, která jsem si pamatovala z baňky, rostla vysoká lípa s hrubými větvemi v koruně. Žádní havrani na ní nebyli, ale s tím jsem počítala. Byla jsem na správném místě, ale ve špatný čas.

Spíš dobrý čas, protože ještě žiješ a ona taky.

„Chceš ji zapálit, Gabko?“ řekla máma, zatímco mi na dlani nabídla svíčku se sirkami. Přijala jsem ji a zatlačila do zmrzlého sněhu na hrobě. Vzhledla jsem k náhrobku a přečetla jméno. Josef Černý. Podle roku narození to musel být můj děda. O to tady šlo. Uctít mrtvé. Zapálit svíčku v nejtemnější měsíc roku. Na nejtemnějším místě. Tohle jsem na Štědrý den ještě nedělala, ale líbilo se mi to. Takhle tradice vznikaly. Z bolesti, strachu, očekávání a všeho co se mísilo mezi tím.

Škrtla jsem sirkou o bok krabičky a plamen zapraskal.

„Děda by z tebe měl radost,“ ozval se táta za mými zády. Nato zafoukal vítr a sirka zhasla. Škrtla jsem znovu a sirka se zlomila. Zkusila jsem to napotřetí a barevná hlavička sirky odletěla do sněhu přede mnou.

„Nějak se ti nedaří,“ rozesmál se táta. „Chceš pomoci?“

„Ani ne, vsadím se, že teď se mi to podaří.“

„O co?“ zašklebil se na mě táta. Nevěděla jsem, co odpovědět. Zнала jsem ho sotva pár hodin. Můj mozek pracoval na plné obrátky, ale táta měl už svůj plán: „Když nezhasne, tak zůstaneš taková, jaká jsi dneska. Silná, rozhodná, pevná. Napořád. Ať už z nemocnice zavolají cokoliv.“

„Ale vždyť to je hloupost,“ zvedla máma hlas. Mi to ale jako hloupost nepřišlo. Dát svůj osud do rukou náhodě. Nebo snad bohům, aby rozhodli? Být napořád jako Popelka. Mít rodinu. Přátelé. Vztah.

Má pravdu. Je to hloupost. To není tvůj účel.

Nebyl to můj účel, ale kdysi jsem tohle všechno měla. A ona si ničeho z toho nevážila. S tím, koho milovala se rozešla. Život trávila zavřená

doma přemýšlením. Nežila, ale já bych mohla. Navíc by rozhodl osud, ne já.

„Tak dobře,“ ignorovala jsem hlas a vzala do ruky další sirku. Přikrčila jsem se, jak nejvíc to jen šlo a škrtl. Na konci obaleném sírou se rozzářil malý plamínek. Rychle jsem odhodila škrτάtko na zem a vzala do ruky svíčku. Co neopatrněji jsem plamínek přibližovala ke knotu obalenému včelím voskem. Chybělo mi už jen pár centimetrů, když vtom plamen zhasl.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Necítila jsem žádný závan větru. Neudělala jsem jediný prudký pohyb. Koukala jsem na ten ohořelý kus dřívka v mé ruce a zdálo se mi, že stejně jako zhasl jeho plamen, zhaslo i něco v mém srdci. Na malý okamžik jsem věřila, že tady můžu zůstat. Že nemusím zpátky do studené hrobky. Že pocítím, jaké je to být člověkem. Se vším, co k tomu patří a na delší dobu než pár hodin.

Takhle je to správně.

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Copak, zase ti zhasla?“ zeptala se máma.

Oba stáli za mnou a neviděli, jestli sirka hoří. Jediným svědkem byl retrívír. Zkontrolovala jsem ho pohledem. Díval se na mě s hlavou na stranu a vyplazeným jazykem. Ten nic nepoví.

Zavřela jsem oči. Chytla svíčku oběma rukama a začala vzpomínat. Na mámu, jak byla ráno zničená. Na tátu, který už od rána věřil. Málo, ale věřil. Na vůni cukroví. Na strom. Na to, jak mě máma objala u pohádky.

„Tak co?“ ozval se táta. „Začíná mi být zima. Zdá se to jenom mi, nebo se nějak ochladilo?“

„Nezhasla,“ vydechla jsem a otevřela oči. Bílý knot svíčky hořel jasným plamenem a já se spokojeně usmála.

Jsi lhářka.

Možná. Ale budu živá.

15. Světlo (12:30)

Šla jsem lesem jak nejtíšeji jsem mohla. Modré světlo mě následovalo jako můj stín. Nebylo blízko. Sotva prosvítalo mezi hustými stromy. Zároveň jsem se ho ale neuměla zbavit. Bylo prostě tam a já se s tím neuměla vypořádat. Co je zač? Proč mě sleduje?

Les byl tichý a já se vracela ukrytá v jeho šeru. Sledovala jsem stopy kančí krve. Doufala jsem, že světlo mě k Věčnému stromu následovat nebude. Že mě tam opustí a zůstane v lese a já jen počkám, až zmizí úplně.

Zadržela jsem dech a znovu jsem se ohlédla. Po těle se mi rozlezl zvláštní pocit. Stejný, jako když jsem se vracela domů pozdě v noci a chodec za mnou mi připadal jako sériový vrah. Zrychlila jsem krok a předstírala, že se cítím úplně normálně. Už jsem se nesnažila sledovat zlatý pramínek klikatící se mezi stromy. Prostě jsem šla co nejrychleji směrem, o kterém jsem věřila, že vede k Věčnému stromu. Nejkratší cestou.

Sníh pod nohama se opět začal měnit na mokrou břechku. Musela jsem být blízko konce lesa. S dalším krokem jsem zakopla je jeden z kořenů, ale znovu jsem se rychle postavila na nohu. Nervózní ohlednutí za světlem mi přineslo úlevu. Zmizelo. Konečně.

Tiše jsem se zasmála a ten smích setřesl všechn stres. S pohledem stále upřeným do lesa za mnou jsem začala přemýšlet, jestli se mi to celé nezdálo. Jestli to nebyly odlesky kančí krve zaschlé na kmenech stromů. Mé oči přestaly neklidně tékat ze kmenu na kmen a já se konečně uklidnila. Mohla jsem znovu pokračovat v cestě.

„Ty jsi moje maminka?“

Ten dětský hlas prořízl ticho a rozkrájel ho na malé kousky. Ozval se mi za zády a než jsem se stihla otočit, přidal se k němu dotyk. Mrtvolně ledová ruka mě chytla za zápěstí a já rychle ucukla a otočila hlavu.

Byla to holka. Malá tak, že mi sahala k pasu. Nejprve jsem vnímala jen její vrásčitý obličej. Vypadala jako stařena s dětským tělem. Pak se můj pohled zastavil u jejích nohou – bosé nohy byly zabořené v rozbředlém sněhu a mastné vlasy spleené v tlusté prameny, které sahaly skoro až ke kolenům.

„Maminko?“ zeptala se mě znovu a upnula pohled do mých očí.

Na tohle jsem nebyla připravená. Můj mozek se přepnul do režimu přežití. Utéct nebo zabít. Měla jsem co dělat, abych se nerozhodla ani pro jednu z těch možností. Tahle holka totiž potřebovala pomoci.

„Já...“ začala jsem ze sebe soukat jednotlivá slova, „nejsem tvoje máma. Je mi to líto.“

„Škoda,“ povzddechla si dívka a pokrčila rameny. Její oči se změnily v jasně modrá světélka.

„Byla bys dobrá máma,“ řekla skoro omluvně. Nato se zadívala na mé boty zabořené ve sněhu. Oči jí zazářily tak jasně, že jsem musela odvrátit zrak. Sníh pode mnou ve vteřině roztál úplně a já se ocitla po kolena v ledové kaši. Začala jsem se do ní bořit čím dál hlouběji a cítila, jak mi obepíná kolena a za chvíli i boky.

Zalapala jsem po dechu a začala rukama hrabat po kluzkém sněhu. Každý sebemenší pohyb ale mojí situaci jen zhoršoval a já se centimetr po centimetru nořila do bažiny. Máchala jsem rukama kolem sebe a křídla pleskala do rozbředlého sněhu. Nahmatala jsem jednu ze suchých větví stromu. Věděla jsem, že dlouho nevydrží.

„Pomoz mi, prosím!“ vykřikla jsem na dívku, která se ode mě pomalými kroky vzdalovala. Neotočila se. Neodpověděla.

Dala bych cokoliv za to, kdyby se mi v uších ozvalo lupnutí a já najednou věděla, co dělat. Tak jako s těmi nestvůrami. Začala jsem myslet na ni. Co asi dělá? Zůstane v mém těle, až mě bažina spolkně? Bude žít můj život?

Větev zapraskala a oddělila se od kmenu.

Neměla jsem sílu křičet o pomoc. Natáhla jsem ruce nad hlavu, zadržela dech a zavřela oči. Ledová břecha mě obalila a já se stala její součástí.

Moje mysl se najednou zklidnila. V černé tmě před mýma očima se začaly objevovat jasné vzory. Tohle bude ta chvíle, kdy mi život proběhne před očima? A pak se objeví tunel a já projdu skrz? O tomhle mi už vykládala psycholožka v nemocnici. Umírání prý nebolí. Alespoň né toho, kdo umře.

Čekala jsem trpělivě, ale žádný film se nekonal. Buď byl můj život tak nudný, že nebylo co promítat, nebo ještě neumřu. Ucítla jsem prudkou bolest v levé ruce a tlak v ramenou, jako by mi je chtěl někdo vykloubit za plného vědomí. Něco mě tahalo za ruce ven a já zjistila, že stoupám. Znovu jsem uměla ohnout ruce v loktu a zanedlouho se s tichým zabubláním vynořila z bažiny i moje hlava.

„Velesi,“ vydechla jsem po prvním hlubokém nádechu.

Držel mě za ruce a tahal ven. Vlk běhal kolem mě v kruhu a zdálo se mi, jako by přemýšlel jak pomoci. S dalším tichým wup mě bažina propustila a já zůstala ležet na pevné zemi.

„Teď už ti nejsem nic dlužen,” pronesl Veles.

„Proč ses vrátil?” zeptala jsem se, zatímco jsem se snažila vyrovnat ten nedostatek kyslíku v mém těle.

„Já se nevrátil. To on,” ukázal Veles na vlka. „Oblíbil si tě.”

Vlk zakňučel a stočil se do klubíčka u mých nohou.

„Zlaté prase je mrtvé,” vypravila jsem si hned jeho mrtvolu ve křoví.
„Někdo ho podřezal.“

„To on!“

Rychle jsem trhla hlavou za tím výkřikem a znovu ji uviděla. Její černé vlasy a zářivé oči. Pravou ruku měla nataženou nad hlavou a připevněnou Velesovým opaskem k větvi mohutného stromu. Levou ukazovala na Velese.

„Bludička,” všiml si Veles mého pohledu a zdálo se, že ho to obvinění ani trochu nevyvedlo z míry. Můj zmatený pohled se ani o chlup nezměnil, a tak Veles dodal: „Mrtvé dítě, které nikdo nepokřtil.”

Mi ale v hlavě stále zněla jen ta dvě slova. To on. Proč by to říkala? Viděla ho snad?

„Zabil jsi zlaté prase?” otočila jsem se zpátky na Velese a pevně sevřela rty.

„Snaží se tě poštvat proti mě,” rozesmál se Veles. „Takové už bludičky jsou. Před chvílí tě chtěla zabít, vzpomínáš?”

„Lže!” ozvalo se znovu od kmene spadlého stromu.

„Mlč!“ okřikl ji Veles a znovu se mi podíval do očí. „Teď musíš zabít ty ji,” řekl tiše, jako by to byla samozřejmost. „Jinak ti nedá pokoj. Jakmile odejdeme, najde způsob jak se osvobodit a bude tě pronásledovat, dokud nedokončí, co začala.”

Zabít dítě? Malou holku? To přece nemůže myslet vážně. Zabila jsem ty nestvůry, ale ani jsem nevěděla jak. Bylo to automatické. Instinkt. Obrana.

Podívala jsem se bludičce do očí. Malé plamínky uvnitř zorniček zazářily a naše pohledy se střetly. Číšel z nich smutek. Její tmavě modré rty se pohnuly a hlas byl až nečekaně tichý.

„Tak mě zabij. Udělej, co říká!”

S děsivým výkřikem se prohnula jako luk. Trpěla. Jako by jí něco požíralo zaživa. Tak jako mě v před pár měsíci. Chtěla umřít, protože věděla, že je to jediné východisko. Koutkem oka jsem zkontrolovala Velese. Zdálo se, že si to představení užívá. Vlk na místě přešlápl, ale Veles ho pohybem ruky zarazil.

Nahmatala jsem dýku u mého stehna a pevně ji sevřela. Najednou mi připadala těžší než obvykle. Zabít dítě. Malou holku. Znovu jsem se jí zahleděla do očí. To, co prožívala, to už nebyl život. Zbyla z ní jen slupka se zbytky duše uvnitř. Ale měla jsem právo to vykonat? Byla jsem ta, co to měla rozhodnout? Co když je tady jiná cesta, o které nevím já ani Veles? Co když ji zabiju a pak zjistím, že mohla žít?

„Zabij mě!” vykřikla bludička a tentokrát to byl projev zoufalství. Rozběhla se na mě, ale Velesův opasek kolem její ruky jí rychle strhnul zpátky ke stromu.

„Jsem přece anděl. Nemůžu tě zabít,” vykřikla jsem a upnula pohled na

svá křídla ušpiněná od bahna. Černá křídla.

Bludička znovu vystartovala. Tentokrát ji ale opasek nezastavil. S hlasitým prasknutím jeho oko povolilo a spona se uvolnila. Bludička mě ve zlomku vteřiny povalila na zem a já ji přiložila dýku k tepně na krku. Její ostré nehty se mi vrývaly do obličeje. Stačilo jen zasunout dýku do toho měkkého místa a ten nepokřtěnec by se vrátil tam, kam patří.

Nepokřtěnec. To slovo mi problesklo hlavou a já najednou úplně ztuhla. Levou rukou jsme se pořád bránila škrábancům, ale nůž z pravé vypadl. Místo něj jsem poslepu nahmatala zbytky sněhu.

„Křtím tě,” vykřikla jsem.

„Nejsi moje máma!” sykla na mě bludička a vytrhla mi pramen vlasů z hlavy. Zařvala jsem bolestí, ale ihned jsem pokračovala.

„budeš nosit jméno...”

„NEJSI MOJE MÁMA,” vykřikla bludička znovu a zasadila mi hluboký škrábanec nad klíční kost.

„Marie!” vykřikla jsem a chrstla jí sníh do obličeje

Uklidnila se. Přestala křičet. Modrá světla v jejích očích vyhasla. Jako dvě jiskřičky opustily její tělo, spojily se v jednu velkou jiskru a ta odletěla k nebi. Její tělo se svalilo na mé a na tváři se mu objevil klidný úsměv.

Otočila jsem se na Velese a zpražila ho nelítostným pohledem. Nevěřila jsem, že o téhle druhé možnosti nevěděl.

„Bude z tebe dobrý anděl,” řekl Veles, zatímco jsem se dostávala z pod

mrtvého těla. Nato se vydal směrem k Věčnému stromu.

Na chvíli se mě zmocnil vztek. Proč bych měla být anděl? Nechtěla jsem to. Ze všeho nejvíc jsem chtěla domů. Čím víc jsem o tom ale přemýšlela, tím víc mi přišlo, že to tak nakonec skončí. A že je to tak vlastně správně. Zachránila jsem ji. Alespoň myslím, že právě to se teď stalo. Můj život začínal mít znovu smysl. Nikdo kolem mě nechodil po špičkách. Nikdo se na mě nedíval, jako bych tady za pár týdnů neměla být. Nikdo, k čertu, nezíral na moji plešatou hlavu. Ty pohledy jsem nesnášela.

Vstala jsem.

Rozhodila rukama a ze křídel odlétly kusy zaschlého bláta.

Vyhodila jsem dýku do vzduchu. Párkrát se otočila kolem své osy a já ji bez přemýšlení chytila do ledové dlaně. Zasunula jsem ji do pouzdra u stehna. Automaticky, jako bych to dělala už tisíckrát předtím.

Usmála jsem se nad tou šancí, kterou mi Štědrý den dal a pak jsem vykročila za Velesem.